

PRISIKĖLIMAS

Kiekvienais metais mes pergyvename gamtoje — pavasarį. Mes nežinome tų tūkstančių dėsnų ir paslapčių, pagal kuriuos šis pasikeitimas vyksta, bet mes žinome vieną, kad jis yra nuostabus ir gražus, jog mes jo iš naujo laukiame, vis iš naujo ilgamės.

PAVASARIS

Iš kur šis nuostabus pavasario žalumas ir grožis? Kas daro pavasarį mums brangų ir mielą? — Tai *gyvybė*, jos atbulimas ir nuostabus skleidimasis visatos toliuose. Gyvybė yra tas didelis stebuklas, pripildęs pasaulį garsų, spalvų ir judesių ritmų ir sujungias visatą nuostabią harmoniją. Gyvybė yra toji didžioji paslaptis, prie kurią stovi nustebęs žmogus vienoje savo mokslo ir išradimų dydybėje. Gyvybė, regimojo pasaulio stebuklas, nėra vienarūšė, bet sudėtinga. Ne menkiausias gyvybės visa galingoji technika nepajėgia įžiebti, nes *gyvybė* iškyla viršum šios žemės ribų, savo pradžia ir atbaigimą turi Dievuje, kuris yra gyvybės šaltinis, gyvybės apšviečiančios be galo nuostabiame ir įvairiame kūrinijos išsiskleidime. Aukščiausios gyvybės laipsnis tat yra *dieviškoji Gyvybė*.

VELYKOS

Viena dinamiškiausių pavasario švenčių yra Velykos. Jos reiškia Kristaus iš numirusių prisikėlimą, iš nuodėmės kylančios mirties gyvybės nugalėjimą. Kristui nėra svarbu ar Velykos šiaurės pusrutulyje yra sutapusios su pavasario džiaugsmu, ar pietų pusrutulyje pinasi su rudens elegija. Ji savo iš numirusių prisikėlimu patvirtino skelbimo tiesos moklo: „*Aš tam gimiau ir atėjau į pasaulį, kad liudyčiau apie tiesą. Kiekvienas, kuris yra iš tiesos, klauso mano balso*“ (Jo. 18, 37) tikrumą ir laidavimo Išganyimo ir laisvės galimybę. Ir todėl *tiesioginė ir esminė Velykų šventės prasmė yra Kristaus duotojo žmonijai Išganyimo ir laisvės užtikrinimas.*

Tačiau Velykos yra trumpos šventės. Jos švysteli lyg žaibas. Žaibu pralekia ir džiaugsmas, bet velykinis *aleliuja* skamba didžiąją metų dalį ir kviečia mus patvariai džiaugtis.

Kai Velykų varpas skelbia Prisikėlimo rytą, o iš pajudusių ir apipuvusių lapų prasikala kvapni mėlyna žibutė, kai vieversys padangėse visa gerkle skardena ir savo linksmu lenktynių eina su besišypsančiu saulės spinduliu, mes žinome, kad jau pavasaris.

Tai pavasariškos mintys yra visai teisingos. Iš tikrųjų, juk tik *gyvenimui gimsta!* Kai krito rudens lapai, atrodo, kad miršta gražioji vasaros gamta,

miršta amžinai... Pralėkė trumpas žiemos akimirksnis — ir štai iš po tų nukritusių lapų kelia galvas jaunutės besišypsančios ir gyvenimu alsuojančios gėlės.

Krikščioniškoji pavasario dvasia yra kurstoma ir gilinama mūsų liturgijos. Tuo tarpu mes dažnai sekame gūdžias, beviltingas nuotaikas. Mes pagonėjame ir nutautėjame ne tik pažiuromis, bet ir krikščionybėi ir tautai svetimomis nuotakomis. Kodėl tat?

„Kas mums atris akmenį?“ Žmogiškoji patirtis negali nematyti prisikėlimo kliuvinių ir negali nesusidomėti klausimu, kas padės tuos kliuvinius pašalinti.

Pirmosios liudininkės, atėjusios į vietą, rado akmenį atrisą ir jos nestatė klausimo: kas ir kaip tai padarė bet, turėjo sutikti su tuo, kas jau buvo įvykę. Panašių nuotikių ir mes galime užtikti savo gyvenime Uolos, kurias laikėme neperžengiamomis, rodo pačios nuslinko

atradusios gyvą; nes rado ne tai ko ieškojo. Bet ar jos iš tikro teiškėjo mirusiojo, o ne Gyvojo? Ar jų tikėjimas nesiekė giliau, kaip jų akys? Ar gyvas ir veiksmingas tikėjimas nėra gyvybės ženklas?

Velykos yra gyvybės, jaunatvės, tyro nekaltumo ir meilės šventė. Bet Dangaus nekaltumas anaipol nesiekia sugniužyti žemės kaltumą ir negalę. Jis mus drąsina ir mūsų dėmesį kreipia į Tą, kuris prisikėlė: „*Aš prisikėlimas ir gyvybė; kas tiki į mane, nors būtų miręs, bus gyvas, ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per*

mo, bet kartu jos teikia ir viltį, nes Dievas yra ne vien Teisėjas — taip pat jis yra Atpirkėjas ir Meilė. Jis teis tuos, kurie atpirkti, nepriskelia. O kurie prisikelia, bent viltimi, bei bent šviesiu tikėjimu, o ypač meile ir malone, tiems lieka *aleliuja* — *Džiaugsmas*.

Tiems būtų nuodėmė graužtis rūpesčiu, išgastauti, nusivilti, nes jų teisė ir pareiga yra džiaugtis. Visa, kas gyva, pajunta gaivalingumo ugnį ir širdies nerimą dėl betrykščiančio, besiveržiančio prisikėlimo džiaugsmo.

VELYKŲ PRASMĖ

Jau taip yra gamtoje sutvarkyta, kad tas pats daiktas, įvairuojant požiūrį, gali turėti daugiopos prasmės. Pavyzdžiui, tas pats medis pavasario drabužiais besirengias plaštakai reikš vietą, kur ji gali saugiai sudėti kiaušinėlius, kur jos ainiams būtų užtikrinta maisto savo gyvatą būsimiesiems perteikti. Praskrendančiam paukšteliai reiškia vietą, kur jis galėtų lizdelį susukti, vaikučius išperėti ir nuo priešų apsisaugoti. Ištikta pavojaus katei yra vieta nuo šuns apsisaugoti, kad gyvybę išgelbėjus. Medžio žiedas reiškia bitelei medaus šaltinį, vaikui žaislą, sodybai papuošalą, ūkininkui būsimų vaisių viltį, džiaugsmą ir t. t.

Panašiai ir su Velykomis. Ta pati šventė, bet kaip įvairiai ji įprasminama. Tat Velykos yra proga iškelti mums patiems klausimą: kokia dvasia lydi mus gyvenime?

Norėdamas dvasiškai prisikelti ir kilti aukštin, žmogus turi retkarčiais peržiūrėti, perkrauti savo protą, valią, nuotaikas ir jausmus. (Nes esminė žmogiškosios dalies sastate žmoguje yra dvasia, kuo jis ir skiriasi nuo kitų gyvulių). O peržiūrėti save, reiškia stengtis pažinti save. Be savęs pažinimo yra neįmanomas joks prisikėlimas: nei dvasinis, nei tautinis, nei kūninis, bet bus, jei ne žodžiais ir atvirai, tai darbai ir pasislėptai griežimas mirties, vergijos, siaubo ir kančios maršas sau ir kitiems.

Prieš Velykų reikšmę kovoja visi bedieviai — ateistinio mokslo evangelistai. Ar tai komunistais, ar tai gerbiamojo aušrininko dr. J. Šliupo pasekėjais ir jo ne nemediciniškųjų, bet kaip: „Tikrų ir netikrų šventųjų raštų platintojais, ar liberalais, nepartiniais ir melo ir tiesos koegezistencija beskelbią vadintusi, jie skelbia ir rengia ne tik krikščionybėi, bet ir lietuvybei mirti. Bet jų norai ir siekimai bus sutriuškinti triumfuojančio ir greito žmogaus ir mūsų brangiosios tėvynės Lietuvos Prisikėlimo ir tada aidės skardus linksmaus *ALELIUJA* varpo garsas. —A. Lus.—

LIETUVI, tavo auka TAUTOS FONDUI trumpina tėvynės Vergiją.

PRISIKĖLIMO PASLAPTIS

Nes mes atitolstame nuo Prisikėlimo paslapties, kuri krikščionybėje ir tautoje yra centrinė. Džiaugsmas, kurį pažadina Velykos, yra prisikėlimo, pergalės, atgimimo džiaugsmas. Žmogus negali nejusti, jog tai, kas įvyko Dievo — Žmogaus atveju, liečia ir kiekvieną žmogiškąją būtį. Tiesa, tai liečia tam tikromis sąlygomis, reikalaujančiomis ypač tikėjimo ir asmeninių pastangų.

Pirmųjų Velykų liudininku, keletos moterėlių procesija, artindamasi į prisikėlimo vietą, nešėsi rūpestį klausdamos:

„Kas mums atris akmenį?“

„Kas mums atris akmenį?“

Pirmosios liudininkės, radusios jaunikaitį, išsigando. Keista, kad jos turėjo drąsos eiti pas mirusį, o dabar išsigando,

ir eina kaip vadas pirm mūsų, nugalėjęs nuodėmę ir jos vaisių — mirtį.

TEISMAS MIRČIAI

„Žemė sudrebėjo ir nutilo, kai Dievas kėlėsi teisti, *aleliuja!*“ sako velykinių Mišių aukojimo malda. Taigi, žmogus iš žemės paimtas dreba, kai Dievas kelias teisti. O prisikėlimas ar nėra teismas mirusiems? Ar mes nepastebime, kad mus teisia kasdien prisikėlusiai iš saldžių nuodėmės migdimų mūsų sąžinė? Ar neteis nūnai mus sąžinė Davėjas savo Prisikėlimu? Velykos neslepia to atsitiki-

Okupuotojo LIETUVOJE

LAISKAI IS TEVYNES

Kai kurie laiskai nebuvo įmesti nei Lietuvos, nei Sov. Sąjungos pašto dėžutėn. Jie praėjo be cenzūros, nes į laisvuosius Vakarų atkeliavo aplinkiniais keliais.

Laiškuose liečiami daugiau šeimoms reikalingi, bet bendresnio pobūdžio įdomesnes ištraukas pateikiame skaitytojui. Laiškai rašyti pasakubomis, ant mažų popiero lapelių, kai kurie sakiniai todėl nevykusiai sumegsti.

„Jau kiek metų gyvename didžiausioji priešpaudoj. Dabar jau po truputį geriau, bet kas dėjęsi ankščiau!.. Po karo buvo baisūs plėšikavimas, žmonių žudymas. Susidarė didelės partizanų būriai, per susirėmimus žudavo ištisi kaimai, o kiti pasiekdavo žiauriai Sibira. Kiek mes dėl jūsų prijektom... Daug naktų nemiegojome naktimis namuose, nes buvom paskirti išvežimui. Vėliau mes Jūsų oficialiai išsižadėjome...“

Vaikščiojom be rūbų ir gyvenome beveik be duonos. Rusai, mūsų paliktus grūdus, apipyė žibalu, negalėjom valgyt. Mama per mėnesį visai pražilo. Aš labai norėjau mokytis. Baigdamas gimnaziją vaikščiojau medinėm klumpėm. Paskui jau pats pradėjau dirbti. Pasisekė įstoti į aukštą mokyklą. Bet kadangi buvo labai griežtai pasisakiau prieš komjaunimą, mane labai švelniu būdu išvarė, atseit pripažino, kad esu „negabus“. Įstojau vėl ir turėjau, žinoma, į komjaunimą įsirašyti. Visi, kurie baigia, yra komjaunuoliai. Bet tas masiškas skaičius nieko nereiškia. Mane, kaip labai gabų studentą, norėjo palikti Vilniuje, bet turėjau istoti į partiją. Aš atsisakiau ir išvažiavau į x. Man gaila 17 metų mokslo ir vargo. Aš gatau mažiau, negu koks fabriko darbininkas. Štai kodėl pas mus nėra „ponų“ Pona! tik partijos šūlai, kurie gauna tūkstančius.

Toks kostiumas, kur tu man atsiuntėi (medžiaga) kainuoja 1200 rublių, pasiūvimas dar 300, dar pamušalai. Aš su tuo kostiumu buvau Maskvoje. Rusai į mane žūrėjo kaip į užsienietį, pas juos tokių nematysi.

Po tiek metų mokslo uždirbu tik maistui. Gyvenimas išmokė būti taupiu. Valgau pas pigiausią šeimninę. visi tikime, kad Lietuvai išauš laisvės rytojus...“

Mielas gimnaiti, nesuprasi mūsų gyvenimo, nes jis sunkiai praprantamas. Jis mums patems neškus. Gyvename, kad reikia gyventi. Bet kaip gyvename tai, kitas klusimas. Rūpinamės bado malšinimu, bet apie apsirėmimą negalvojame. Suprasi, kad mums iš jū gautieji drabužiai yra neįkainojamos vertės. Paltui įsitaisti mes turime dirbti apie metus. veiki nieko nevalgydami ir gyvendami nekūrenamame bute...“

Gyvenimo būklė smuko, pastatai, pradedant pirmi, klijimu, tvartu, griuvė. Dabar stovi be kamino jau supuvusių medžių gyvenamoji trobelė ir gurbo mūrinės sienos. Derlius blogėjo palaipsniui. Buvo viena vasara, kada maistingas vėkly koše ir lieso pieno varške, už kapeikas iš pieninės.

Judėjo didelis partizanų judėjimas. Vyko žmonių plėšimas, žudymas; vežė į Sibira, jaunus vyrus sodino po 25 metus. Tuo laiku buvo baisiau karo, miegoti naktimis ir girdėti, kad tą ir tą šeima rėdo rytą kraujuose. Tokios žiauros gyvenimo valandos vyko iki 1950 metų. Gyvenimas mūsų šeimos „lėnai gerėjo. 1951 m. reikėjo skintis neišnokusių grūdų varpų ir kepti blynus...“

Pereitais metais atididom kolchoze 400 darbdarbiu. Siemet sausio mėn. atsiskaitė su darbininkais. Su žmona už tuos darbdarbiu nus gavome 200 kg grūdų ir kelis rublius. Tai už pereitų metų darbdarbiu išėjo tik po penkis centus grūdų ir 37 kapeikas. Duonos pas mus kolchoze niekas nekepa, mes netarim miltu. Aš turiu tik 30 centų dėdė 25 km. atstumo nuo kolchozo. Todėl kas savaitė nueinu į D. na vėžį, kur ir nusipirku duoną, bet šai savaitė. Arkliai kolchoze duoda ir todėl turiu malonumą vaikščiojimui, taip apie 24 km. no prietelius iš Ignalinos pirtis važiuoja į Vilnių...“

Siemet vasaros, kaip ir nebuvo, nes lijo ir lijo. Derlius neblogas, bet per didelės drėgmės rudenį gali viskas supūti. Rugsėjo 8 d. Šiluvoje prasidėjo atlydai ir tęsėsi visą savaitę. Žmonių buvo labai daug. Nakvynėms buvo užimti visi gyvenamieji namai, klojimai, daržinės ir klėty. Šilvos klebono teigimu, siemet per savaitę išdalinta daugiau kaip 50.000 Komunių. Žmonių buvo iš visų Lietuvos kampų... Aš žinau Jūsų sunkų darbą ir stoką poilsui laiko, bet kažkaip be Jūsų laišku liūdnu, lygiai taip, kaip nuvažiuojus į tėviškę, kur kiekvienas daiktelis primena tėvus, o jų nėra.

Tai gi truputis iš tėviškės. Žiema jau kaip reikiant, ežerai apšale. Anksti, prisimenu, žmonės važiuavo per ežerus, kur tiesiau, ir tų kelių buvo daugybė. Sekmadeniai pasipildavo virtinėms važelių su gumiuo raštuotom, karkas su žvanguliais. Dabar gi — vienas kelias sunkvežimių išmaltas.

Vakarais būdavo moterys verplėlinus drobėms, raštams. Dabar — kolūkiečiai linų ne sėja, ir nyksta raštų audėjos, o su jomis ir raštai. Tie gražūs lietuviški raštai. Jų nestos pirtinės fabrikinės staltiesės, rankšluosčiai, antklodės. Liūdnai. Sakoma — laikas gydo žaizdas, bet ir jas gilina...“

Labai žmonės kalba, kad bus paleisti visi tremtiniai. Kai kas jau ir grįžta. Bet iš mūsų giminės kol kas niekas nesirodo. Taip pat pas mus kalba, kad po naujų metų bus nuimta duoklė nuo arų, bet taip buvo kalbama kasmet ir net laikraščiai rašė, bet lig šiol vis mokame, — tai ir dabar nežinome, ar tai tikrai keliamos, kaip ir kasmet, viltytys, ar tikrai nuims mokesčius. Turime kažkokios vilties, kad sekančiais metais iš Jūsų kažka sulauksime, nebe taip, kaip pirmiau. Labai neramiai jaučiamės. Dieve, duok, kad viskas geruoju praeyt...“

Kaip pas mus sakoma, „per Grabnyčias“ turėjome ekskursiją iš Vilniaus į Dusetas, kur kasmet, palaikant tradiciją, įvyko ant Sartų ežero ledo arkliu lenktynės. Gal pusšimtis gražių arkliu lenktnyvo. Laimėtojų pavardžių jums nerašau, — jums vis vien tai bus nežinomi vardai, kaip ir mums...“

Jūs netikėkite kas sako, kad visus gražina iš Sibiro. Tiesa, yra gražintų, bet daugumas dar Sibire lieka. Sibire esančius dar nuteisia už tai, kad jie savo tautiečiams nuo nors padeda... Toks yra jums gerai žinomas kaunietis C. P. Be to, iš Lietuvos vis dar veža. Štai šiomis dienomis mūsų kaimyną Z. M. išvežė, nors jis nieku nepasizymėjo nei praeytyje nei dabar. Deja, veža...“

Dėkoju tau, Dėde, kad man atsiuntėi duonos. Be jos Vorkutoje jau seniai būčiau atsiskyręs su šino pasauliu... Nog sunku gyventi, bet ir mirti dar nesinori. Dar vis rodos sulauksiu šviesesnė dieną... „Ačiū už duoną. Ir neužmiršk manęs... Jeigu užmirši liks tik tai mirti...“

„Mums dabar didžiausias rūstis, nes iš Maskvos atėjo Kruščiovo parėdymas — visus vienkiemius sukelti į kaimus. Tat turėsime „kelią atgal“. Prieš keliolika metų mus išskirstė į vienkiemius, ir džiaugėmės juose gyvenimo patogumu, padidėjusiu tvirtumu ir indvidualine laisve. Dabar gi mus įsakyta gražinti atgal į kaimus. O gal — dvarus, kumetynus. Kolūkis juk nieku nesiskiria nuo dvaro. Tiesa, dvaras taip pat turi savo pliusus: čia daugiau žmonių, trūkšmingiau, daugiau panašų į miestą...“

„Bet klausimas, kaip gi teks trobas perkelti? Arkliai nėra, mašinų neužtenka, — kaip įvykdyti planas? Gera rusams, kurie gyvena didžiausiais kaimais. Bet mums... sunku įsivaizduoti, kaip mes ištesime persikėlimą į dvarus...“

„Kanados delegatui pas mus turėjo malonia viešnaga — juos vežiojo, veišino girdė ir į abi ausis oltė burbulus... Kežin ar bent vienas iš delegatų sugrįž — atvyko pas mus apsigyventi ir patirti mūsų gyvenimo gėrybę ir linksmumą. O būtu labai malonu bent vienu žmonių iš „pavyzdžių“. Mes miltai juos da priimtume. Kol čykyje mes gyvenime...“

Štai gavome už metus darbdarbiuiais pelnytą užmokesnį — po develyis pūdus padigusių miežių. Bus duonelės, — ko dar daugiau reikia? Tegul jie atvažiuoja į tuos kolūkius, apie kuriuos jie pasakoja, kad matė ir čia su kolūkietėmis šoke...“

Iš tolo matėme jūsų kanadiečių, bolševikų „delegaciją“. Jie čia buvo labai „globojami“ saugumo, kurio tarnautojai įvairiais vardais ir pavidalais juos per Lietuvą lydėjo, saugojo ir jiems raštus ir laiškus redagavo. Manau, jūs matėte „Tarybinės moters“ žurnalą, kurio viršelj „puošia“ trys „delegatės“. Kitame puslapy — jų laiškas, kurį jos visos trys pasirašė. Žinoma, jos nedaug kaltos, kas savo pavardžių nemoka pasirašyti taisyklingai, bet iš to jau aišku, kad ne jos, bet palydovai, joms tą laišką surašė... Na, tai jau jų reikalas. Bet tu žinok, kad tie „delegatai“ Lietuvos be kaukės nematė. Pas mus kalbama, kad iš jų net pasai buvo atimti, o viena jų, kaip teko patirti, visą naktį saugojo palydovas, budėdamas už langų, tik tai elektros lemputė kartais švietė į vidų, ar tas „delegatas“ nekelia perversmo?.. Dar patarsiu, neklausykite, ką delegatui plepa.

Pirmą kartą teko apsilankyti Palangoje. Palanga graži, švari, stropiai prižiūrima. Čia labai daug įvairiakalbės publikos. Beveik prie kiekvienos vilos stovėjo limuzinas su Vilniaus, Leningrado, Maskvos ir kt. ženklais. Kas vakaras vasarotojai rinkosi ant tilto palydėti saulės, o įvairios damos — pademonstruoti gautinių, siuntinių kostiumų.

Tiesiog nuostabu buvo stebėti šita madų paroda. Koks lig šiol neregėtas margumas! Stebint tų madų parodą prisiminė man mūsų studentės ir studentai. Anksčiau jie dėvėjo mamyčių namie išaustus paltelius, suknelės, trintėlius, įvairius dryžius pusvilnonius, ir tai tik tai prieš 2 — 3 metus. O dabar... O dabar... šilkinės suknelės, keistų sukirpimų paltai, vyrai siaurakalniškai, su prakirptomis marinirkomis... Tie jaunuoliai pas mus dabar vadinami „stiliaomis“, kaip anksčiau — frantais. Jie dažnai pasirodo karikatūrose. Bendrai, jeigu gautiniai eis taip ir toliau, tai mes Amerika tikrai dagonim.

Beje Palangoje stotasi vasarnamius įstaigos ir kai kurie darbininkai, kaip A. Zmuidzinavičius, A. Venclava ir kiti. Tikėvičiaus palocinos brangi atstatė Maskvos dailininkai, kurie čia vasaroja...“

Rasai, ka delegatui, sugrįžė iš Lietuvos, darė jums pranešimus. Gerai, kad darė, bet svarbiausia, kad jis pasakytų teisybę apie mūsų gyvenimą. Jeigu kaip rašau, M. Gudas, pasakodamas apie Lietuvą, pasakė, kad mes kolūkiniuose gerai gyvename, jeigu netingime ir negirtuoklaujame, tai jis žiauriai melavo. Šita jūsų laiška aš paskelčiau mūsų kolūkiu susirinkime. Visi pasidiktino tokia teisybe. Mes nutarėme: jeigu tikrai M. Gudas taip kalbėjo, tai visi mes tave įgaliojame, jį sutikus apšplaudyti mūsų vardu...“

1949 met. anksči rytą nieko nesikleau, prisistatė mūsų patrijotai ir pasakė, kad dabar kito kelio nėra, kaip tik į tolimą šalį, kaip vis bangindavo iš senų laikų į Sibira, o dabar ir aš randusi tame Sibire. Aš gyvenu, pakol kas neblogai, tik ką kaip buvo kiek blogiau su sveikata. Nes ligoninėje pragulėjau apie 2 mėnesius laiko, o dabar padarė kiek geriau, tai galvoju, iš tos ligos pabėgti, kad Viešpats Dievas suteiks tą malonumą ir duos man sveikatos, kad dar galėčiau grįžti į savo brangiąjį kraštą, kurio mes taip laukiame kiekvieną dieną. Kur žmogus negyveni, bet savo gimtosios vietos niekaip negali užmiršti. Tik tiek yra labai bloga, kad mes beveik gyvename kaip pagony. Nei į bažnyčią nueisi, nei pasimėsi. O jeigu dar prisieisi tiek metu pragyventi, kiek mes gyvenome, tai nežinau kas iš mūsų paliks. Jeigu žmogui nieks neiškina, niekas neprimena, tai kas metal viskas užsimiršta. Dovanokite, kad aš taip viską atvirai parašau, bet sunku nuslėpti, tas visus mūsų pragyventas valandas.

„Šiauliai ok. Lietuva. Šiaulių mieste autobusų centras yra prie šv. Petro ir Povilo bažnyčios. Kaip šioje linijoje autobusai važinėja ir užmiesti, pvyzdžiui, Zokniai — Maisto fabrikas ir iš centro iki Leporių kaimo. Mokėti už pravažimą tenka nuo 15 kapeikų iki 1 rublio 35 kap., žiūrint nuotolio.“

ELTOS ŽINIOS

— Kaunas, ok. Lietuva. Netoli Kanno buvusiamė Pažaislio vienuolyne dabar yra įrengta bepročiams gydyti ligoninė.

— Petras Samas, buvęs Kamajų valsč. viršaitis, buvo išvežtas į Sibira 1941 m. ir 1942 m. Vorkutoje nužudytas.

— Geležies klotai Lietuvoje yra atrasti Kazlų Rūdos, Rokiškio ir kituose rajonuose. Bet rūdos klotai tokiam glume, kad sunku juos eksploatuoti.

— Vykdomas komitetas su choru. Prie Klaipėdos vykdomojo komiteto veikia choras, kurio vadovas yra Aleksas Bužys.

— Panevėžio mėsos kombinato gaminiai išvežami į Maskvą, Leningradą, Archangelską, be to į Vokietijos sovietinę zoną, čekoslovakiją ir kitus kraštus.

— Šiaulių dviračių fabriko dviračiai eksportuojami į 22 užsienio šalis.

— Pabaltijo literatūrinių žurnalu darbuotojų pasitarimas įvyko Vilniuje. Atvyko dalyvių ir iš Baltgudijos, be to ir iš Maskvos.

— Staniūnų paukštininkystės ūkyje prie Panevėžio per šiu metų sezoną bus išperinta 207.000 viščiųų ir vandens paukščių.

— Petriui Tarasenkai, Kauno čiuurlionio vardu dailės muziejaus bendradarbiui, už nuopelnus tyrinėjant lietuvių tautos senovės paminklus, Auksč. tarybos prezidiumo įsakų suteiktas „Lietuvos nusipelnusio kultūros veikėjo garbės vardas“.

— Ateistų namai Panevėžyje. Juos įsteigė komjaunuoliai. Namai turį suburę apie 100 ateistų iš mo-

KAIP GALI LIETUVIS TAIP ŽEMAI PULTI

Jau eilę numerių „Liaudies Balso“ spausdinamas ilgiausias straipsnis „Ka matėme ir girdėjome Tarybų Lietuvoje“ pasirašytas Juozo Lesevičiaus, kuris skaitėsi į Lietuvą vykusios kanadiečių grupės pirmininkas. Tame straipsnyje paličiami įvairiausi klausimai.

Pasak Lesevičiaus išvežami buvė tik tie, „kurie vienaip ar kitaip savanorius rėmė ir palaikė banditizmą“, t. y. savo tautą ginančius partizanus. Buvę ištremta ir nekaltų žmonių. Vienus partizanai (pasak Lesevičiaus „banditai“) patys klasingai įskudavę (!) kiti nukentėję dėl milijtos kaltės ir klaidų, nes tada nebuve lengva viską iširti.

Žodžių, dėl viso kalti „banditai“ Mes nelaukiame, kad tokie „Liaudies balso“ rašytojai, pasamdyti už pinigus, gėdytūsi banditais vadinti savo brolius, kurie stoji ginti nuo ruso okupanto savo tėvų sodybas ir krašto laisvę. Išgamos nieko nesigėdi. Nesigėdi net patiesinti savo tėvų bei brolių ištėrimimą į žiauriausius Sibiro kacetus. Mes atsimename, kaip ir Paleckis 1941 m. po pirmųjų trėmimų viešai aiškino, kad kraštas buvęs apvalytas nuo moralinio šlamšto, kai visas kraštas matė išvežamus nuogais durtuvais čekistų apsuptus senelius, moteris valkučius, padoriausias darbininkus, verslininkus, ūkininkus ar tarnautojus šeimas. Čekistų stumdomo Paleckio liežiuvius apsvėrtė ištariant baisyjį melą — lietuviškas ramiausias šeimas, raudančias motinėles sengalvėles bei kūdikius pavadinant moraliniais iškrypėliais. O juk visas pasaulis žino, kad ištėrimimai yra bolševikinės sistemos dalis, naudojama tam, kad visas kraštas būtų nuolatinėje baimėje ir tam kad Sibiro miškams kirsti, kanelams kasti ir kitiems sunkesniems darbams parūpinti darbo vergų.

kytojų, inžinerių, gydytojų, literatūros, meno darbuotojų.

— Vietoj Valstybinės kontrolės ministerios — Tarybinės kontrolės komisija prie Ministerijų Tarybos.

— Eksportuoja Vėžius. Tik 1956 metais buvo atgaivintas vėžių eksportas iš Lietuvos į užsienius. Tais metais buvę eksportuota 70, o 1957 metais — 100 tūkstančių vėžių. Tiek pat kaip pernai busią eksportuota ir šimet.

— Kompozitoriaus Vytauto Klovos naujoji opera „Vaiva“ jau reputuojama akademiniam operos teatrui. Premjera numatoma balandžio pradžioje.

— Lietuvos kino studija išleido lietuvišką filmą vaikams „Žydrėji horizontai“. Ruošiamas biografinis filmas apie Julij Jaronį ir A. Gričiaus kino komedija „Kalakutai“.

VILNIAUS RADIJĄ KLAUSANT — Kazys Boruta griežtai užprotestavo už jo veikalo „Baltaragio malūnas“ inscenizavimą. Apie tai jis sužinojė iš „Draugo“ ir „Nepriklausomas Lietuvos“. Radijo pareiškimu, B. Pūkelevičiūtė iškreipusi faktus „nacionalistų“ naudai. Taip pat smarkiai „pultas“ red. J. Kardelis.

— Balandžio mėnesį Kauno Dvasinę Seminariją baigė 14 klierikų. — 18 naujų drabužių modelių bus išsiųsta į Bruselį, pasauline paroda.

— Buv. švietimo ministeris J. Tonkūnas pareiškė, „kad gerai būtų, jeigu išvykė į užsienį mokslininkai grįžtų atgal į Tėvynę, nes jie čia yra labai reikalingi“.

— Papiilėje restauruojamas S. Daukanto paminklas. — Ekskursija išvyko į rytų Vokietiją. Artimiausiu metu bus ekskursija ir į Lenkiją.

mi Dievo Valiai. Jais esą pasirūpinama.

Visi turi žinoti, kad tremtiniai niekad jokio teismo nematė. Atvažiuo čekistai naktį ir juos išvežė. Jie niekad ir nesužinojo už ką.

Kaip iš tikrųjų būna su grįžusia iš ištėrimo šeima tekalba šis vienas tokios moters

Išiskas broliui Kanadoje. „Mielas broli... ir brollene...“

Rašau laiška iš gimtojo krašto, iš Lietuvos. Mes jau gyvename Lietuvoje. Iš Mongolijos išvažiavome rugsėjo 28 d. Mūsų kelionė sekėsi pusė bėdos. Vieną parą važiuavome mašina, pakol privažiavome traukinį. Dešimt parų važiuavome traukiniu. Kai privažiavome Aziją ir įvažiuavome į Europą, pasikeitė klimatas, teko po keletą dienų pasigirti. Nors prigimtas klimatas, bet jau atrpate. Kai iš traukinio išėjom, vaikščiojom kaip girti, paskul apsi-pratome. Spalio 10 d. atvažiuojam į P. ir tų pačių naktį pasiekėm J. Tuojau rytą ėjom į ... pažūrėti savo gimtų namelių. Jų neberadom. Buvu sugriauti ir išvežti kažin kur. Tik viena klėtis stovi ir ta pati užimta kolūkiu. Mūsų buvę keliai ir takeliai užarti. Nebėra ir pėdsakų. Apsiverkėm ir grįžom į ... ir apsigyvenom pas... Jis jau pasenęs gyvena su sūnum Juozu, o seselė ... mirus jau 13 metų.

Mes kokį turtą tuėjom tenai, viską parsivežėm su savim. Grįžom visi sveiki ir gyvi. Neišgyvenom nei mėnesio ir lapkričio 3 d. mano vyreliai... pastoja kelią žiauri mirtis ir išplėšė iš mūsų šeimos patį mylimąjį narį. Palikom našlaičiai mano vaikeliai ir aš su... Parvažiuavę džiaugėmės. Pagyvenom mėnesį laiko ir vėl paskendom ašarose. Sudužo mano gyvenimo laivas. Ne dėl ligos jis mirė, o iš didelio susijaudinimo pats sau pasidarė mirtį. Šeimynliname gyvenime sugyvenom ir aš niekad negalvojavau, kad jis taip padarys...“

Toliau rašoma dėl siuntinio ir kitų gyvenimiškų reikalų, prašo neberašyti nebegyvenančio vyro vardu, bet jau jos vardu...

Tai gi, drauguži Lesevičiau, grįžusiais taip pasirūpinama, kad neviltn patekė žmonės net žudosi. Mes, deja, negalime čia išpauzinti tų žmonių pavardžių bei vietovių, kur tai įvyko. Bet Lesevičius pats žino, kad tai šventa teisybė ir kad daug tokių atsitikimų dabar Lietuvoje. O šis laiškas rašytas iš Lietuvos tik prieš Kalėdas. Tai gi, „drauge“ Lesevičiau, ar Tamstai nesudrebą širdis prieš šito žmogaus kančias ir mirtį, apie šitokius nelaiminguosius tiek primelavus? Mums nuostabu, kaip gali lietuvis taip žemai pulti.

WILNO NASZE OD STARYCH CZASOW

(VILNIUS MŪSŲ NUO SENŲ LAIKŲ)

(Tęsinys iš 109 nr.)

KOKIŲ TIKEJIMU KRIKŠTJAMI LIETUVIAI?

Ligi Jogailos popiežiškos vikaro garbės nepasiekė nė vienas lenkų karalius. Nors ir visai šmeiždami lietuvių kunigus ir kitus dvasiškijos asmenis bei pačius tikinčiuosius persekiodami, visuomet veidmanišku būdu patys kovojo ir tebekovoja prieš katalikų Bažnyčią, ar tai steigdami tautines bažnyčias, ar tai įsteigtąją marijavitų sektą platindami, ar tai, ypač po karo, prisidengę „Dievo Gailestingumo“ skraistės pamaldumu, siekia savo hegemonijos ne tik Vilniaus bei Lietuvos pagrobimą įteisinti, bet ir viso pasaulio tikinčiuosius po savo „evangelija“ pavergti. Žinoma, nepaprastas lenkų apaštalavimas turėjo sukelti Lietuvoje ir nepaprastas pasėkas. Vilniaus vyskupas, nesuprantama lietuviams kalba „Evangelijai“ skelbti, nešiojo prie savo šono kardą; keliaujas pas ligonį kaimo klebonas imdavo su savimi šautuvą; kunigas vikaras — šiaip durtuvą ar paprastą „šoblę“. Vilniaus sufraganas vysk. J. K. Kossakovskis nemaža nustebino krikščionių pasaulį, kai surinkęs „mužikus“ iš Pasvalio ir Žemųjų ir savanorių bajorus, puolė su patrankomis kunigų Augustijonų du vienuolynus ir išviję vienuolius užėmė jų duris — Vidziniškius ir Mikališkius.

Tai ko lietuvių lenkinimui nepadarė kardai, ragotinės ir patrankos, Vilniaus vyskupas kunigaikštis Masalskis pasiryžo atsiekti Bažnyčios vardu įsakę 1787 m. liepos mėn. 16 dienos pastoraliniu dekretu, kad visoje Vilniaus vyskupijoje, visose parapijose ir vienuolynų bažnyčiose suplikacijos ir psalmės būtų giedamos lenkų kalboje, ir taip veik visoje Lietuvoje lietuviškos bažnyčios ar koplyčios pasidarė ne Dievo namai, bet lenkų tautinės tvirtovės, kaip skelbė „Kur. Wil.“ (Nr. 76, 1811). O pačios viršūnės, kaip vėlyvesnis Lenkijos kardinolas, Vilniaus sufraganas vyskupas Puzyna ir numylėtasis sekretorius prelatas Dluski — abu nariai masonų ložės „Didysis Lenkijos Užkietėjimas“, veikė Vilniaus ložėje „Tobuloji Vienybė“.

MURAVJOVAS TĖSIA LIETUVOS „KATALIKINIMĄ“

1863 m. gegužės 14 dieną Vilniun atvyko žinomas lenkų sukilimo malšintojas generalgubernatorius Muravjovas. Po 479 metų lenkiškosios hegemonijos, kuri toli gražu buvo pralenkusi būsimuosius Muravjovo gabumus, pirmutinis ėmėsi triuškinėti pastatytą ant „lietuvių kapo“ lenkiškumo Pantėoną. Atrodė, kad su lenkiškumu, kaip ir baigta. Bet pakilimas rusų valdžiai Varšuvos universiteto docento lenko Mikuckio projektas uždrausti lietuvišką spaudą, virto mūsų „penkių amžių globėjų“ rankose nauju galingu veiksmu, laikyti lietuvių dvasinėje lenkų nelaisvėje. Pamaldus lietuvis kaimietis, no rėdamas neprarasti tėvų tikėjimo, ėmėsi mokytis lenkiškai, o šiek tiek apsišvietęs ir matydamas bažnyčioje vien lenkinimą, nenorėdamas prarasti savo tėvų tautinio charakterio negalėjo būti kataliku. Nes lenkai ir vienintėlėj šv. Mykalojaus baž-

nyčioje, kai užtiko kryžių su lietuvišku įrašu, tai su savo „lenkiškai — stabmeldišku“ uolumu jį net iš sienos išlupo ir išniekinę išmetė iš bažnyčios. O kai lietuvių su kunigais Šakėnu ir Šopara nuvykę pas vyskupą Zdanovičių su ašaromis akyse maldavo, kad jiems leistų šv. Mykalojaus bažnytėlęj, kai kada savo tėvų kalba pasimelsti, tai vyskupas siuntė juos pas rusų valdžios asmenis, bet kai šie sakėsi, kad rusai tik tegali bažnyčią uždaryti ar į cerkvę paversti, tada „Ganytojas“ tarė:

„Mano brangieji, jei nemokate ir nesuprantate lenkiškai — tai menkos vertės dalykas, — tai neikite į bažnyčią, nei išpažinties, aš uždarysiu jūsų bažnyčią, o parapijiečius prijungsiu prie kitos parapijos — štai ir bus užbaigta“.

O kreipdamasis į kun. Šoparą pridėjo:

„Jei, kunigas, dar kartą atsiliepsi į minią lietuviškai, aš nuvilksiu nuo tamstos dvasiškus rūbus!“

jo ir atkatalikėjo. Okupuotame Vilniaus krašte katalikų bažnyčia lietuviams buvo persekiojama, bet kadangi jau buvo ir laisvosios Lietuvos lietuviška provincija, tai kai kurie jų argumentai dėl „pagoniškosios“, (suprask, lietuvių), kalbos nubluko, ir dėl to prisėjo ieškoti kokių nors priemonių smunkančiai „šventajai“ lenkų kalbai gelbėti. Ir štai „žymus teologas, kun. D-ras Mykolas Sopočko, Vilniaus Universiteto profesorius“ išgalvojo reikalingumą Jėzaus gailestingumo kovojančio prieš Dievo teisingumą ir per kokią tai jo paties įmokytą, nemokančią veik nē skaityti, nē rašyti, Sesele Faustina Kowalską, pradėjo skelbti lenkų ir jų išgalvotų katalikų Bažnyčiai reikalingumą prirengiant pasauli paskutiniam Kristaus atėjimui. Bet kol dar Lenkija buvo laisva, tai jokia būdu neįstengė gauti pritarimo lenkų Episkopato, bei šv. Sosto Atstovo arkvysk. Cortesi, bet kai rusai užėmė Vilnių ir Lietuvai gražino, tai tada buvo leista

VILNIAUS KATEDRA — LIETUVIŲ SVETOVE.

Vyskupas Ed. L. Baron von der Ropp, lietuviškiausiose parapijose kunigams liepdavo naudotis Evangelijoje aprašytu Kristaus pavyzdžiu tai yra eiti ieškoti ir rūpintis tikrai vienintėle lenkiškąjave paliekant visas devynias dešimt devynias lietuviškiasias, bet ir tuo nebeįstengė atpirkti už iš pradžių suteiktas kai kurias lietuviams „lengvatas“ ir rusų rankomis iš Vilniaus buvo lenkų ištremtas.

1918 metais paskirimas Vilniaus vyskupu Dievo Tarno J. Matulaičio - Matulevičiaus, vienintėlė jo lietuviškoji kilmė, su kėlė visos Lenkijos Episkopato didžiausių rūpestį ir pastangas, kad kaip nors jį iš Vilniaus išgraužus, kas 1925 metais su vargai negalais pasisekė.

GIMSTA NAUJOS PRIEMONĖS LIETUVOS „KATALIKINIMĄ“

Sudarius Lietuvos Bažnytinę provinciją tiesioginiai nuo Švento Sosto priklausančią, ir jiems lenkams tik trečdalis Lietuvos tepavykus okupuoti, nepriklausomoje Lietuvoje, žinoma, jie nebeturėjo lenkinimui jokios įtakos, o priešingai, jų šunybėms paaiškėjus ir sulenkėję kunigai visiškai atlietu-

kaip beimanant įvairiausiais melais visam pasauliui skelbti paties Jėzaus žodžiais užtvirtintą tiesą: „Wilno nasze od starych czasow“, kuris yra karo audros nepalietas dėl „lenkiško“ Jėzaus „paveiklo“ kurio vien prieš lenko Vilniaus arkivyskupo draudimą virš Aušros Vartų viešam garbinimui iškabino užteko, kad miestas tapo nebesunaikinamas. Varšuvoje kiekvienas namas buvo to paveiklo šventove paverstas, bet ir pats Bor-Komarowski, tur būt, negali įrodyti, kad Varšuva išliko nesunaikinta. Gailes tingoji Vilniaus Aušros Vartų Motina nuo 1944 metų kovo mėn. 15-tos meldžiasi Wetminsterio katedroje Londone, kad Vilnius grįžtų į savo motinos tėvynės Lenkijos glėbį. Švento Stanislovo lenkų TT. Marijonų Provincija Amerikoje platina medalikėlius įrodančius Vilniaus lenkiškumą ir jai priklausomybę paties Jėzaus žodžiais užtvirtintą. O knygos veik viso pasaulio kalbomis tam pačiam Vilniaus klausimui rišti, neišskiriant ne lietuvių kalboje pačių lietuvių išleistomis, kovoja už Lenkijos pirmavimą visiems tikintiesiems su lenkiškiausiu miestu Vilniumi nuo senų laikų.

KAS KALTAS?!

Bažnyčia, kaip tiesos skelbėja, žinoma, negalėjo tokio tikėjimo platinti, tai yra, šventus dalykus maišyti su žemiškaisiais, bet ar jai buvo viskas žinoma ir ar ji galėjo apsaugoti Lietuvos diduomenę visus kilminguosius nuo sulenkėjimo? Ar popiežius ir Vytauto lenkų pavogtąją karūną privaldavo suieškoti, ir gal lietuvių valdovams priešinantį juos nugalėjus vainikuoti laisvaisiais karaliais? Ar mums lietuviams Dievas, iš tiesų, tik sunkias galvas tedavė, kad mes išmetę akmenį į orą, laukiame užsimerkę, kol mums ant galvos nukritęs mus vos vos gyvus tepaliekia, kaltiname Dievą bei Jo įsteigtąją Bažnyčią, kam jis mus nuo sulenkėjimo neapsaugoja, kam akmuo kranta žemyn iš centrinės žemės jėgos traukiamas? Kaltiname Bažnyčią, kam lenkai vykdo Jogailos pasirašytas, o visos Lietuvos diduomenės prisiimtas sąlygas, tai yra krikščyti lietuvių ne Katalikų Bažnyčiai, bet „lenkų tikėjimui“, kuris nieko bendro neturi su katalikiškuoju, lygiai, kaip kaimo užkerėtoja, užkalbėtoja, su medicina, vagis, teisėmis ar advokatais su tais ir

jasi su Jo esme ir sudaro su ja vieną ir tą patį Dievą. Tad Dievas yra pats teisingumas, gailestingumas, išmintis, galybė ir t. t., nes visos Dievo ypatybės yra berybės išreiškiančios to paties Dievo esmę, ir todėl negali būti viena ypatybė didesnė už kitą. Tad Dievo teisingumas negali būti, nei didesnis, nei mažesnis, negu gailestingumas, abu yra neribotai dideli, abu be ribų, veikią sustartina ir neprieštaraujį kits kitam, visai ne kaip, kad pas lenkus Jėzaus gailestingumas bekovojas prieš Dievo Tėvo teisingumą, virtusiu bausiausiu lietuvių persekiojimo žiaurumu, nes daugiausia neteisūbių jo bei Bažnyčios vardu padaroma, o Jėzaus gailestingumas visokio lenkiško ištvirkimo ir visokios lenkų piktadarybės dangstimu ir glostimu, o per tai visokio teisingumo laužymu, kuris ir sukelia lenkuose prieš lietuvių revoliucijos dvasią. Tad lenkų skelbiamasis pernelyg išaukštintas Dievo gailestingumas: „Tuo didesnis yra šventasis, kuo didesnis buvo nusidėjėlis, jei tik turėjo pasitikėjimą į Dievo gailestingumą“, skelbia Jėzaus žodžiai seselei Faustinai Kovalskai, padrasina nuodėmei silpnavalį žmogų, kuris, pasitikėdamas berybiu Dievo gailestingumu, visiškai užsimirštą Jo teisingumą. Ir tuo labiau, kad visas toks mokslas yra skelbiamas neklaidingosios Bažnyčios vardu bei vyskupų aprobuotaisiais raštais.

DIEVO TEISINGUMO ŽYMĖS IR LENKU „GAILESTINGUMAS“

Ar tik Dr. kun. Sopočko išvedžiojimai, kad velnias ar suvelnėjęs žmogus tegali Dievo teisingumą išpažinti, o tik jis į Dievo teisingumą, tuo pačiu nebegali suprasti Dievo gailestingumo yra tiesa? Ar Dievo teisingumui nebėr įrodymų bei žymių? Ar vien dėl Dievo berybio kvailo gailestingumo atsirado amžiams pražūvę sukilėliai angelai — velniai? Ir pirmoji žmogaus nuodėmė su visom jos pasėkom, kai tai: vargas, skausmas, dejavimais, praikaitu ir mirtimi šioj ašarų pakalnėj? Ar neatpirkimo paslaptnis įrodanti vienodai ne mažesnį Dievo teisingumą, kaip gailestingumą, kuris pareikalavo net žiauriausios Dievo-Žmogaus mirties, kad būtų Dievo pažeistas teisingumas atstatytas? Ar pragaras — amžinojo atsietisimo vieta ir Dievo baimė ne Šventosios Dvasios dovana, kuri pagal Sopočko mokslą atbaidanti tikinčiuosius nuo katalikų tikėjimo, o ne padedanti išvengti nuodėmių? Ar yra Bažnyčios mokslas, priskirias Dievui melagystę, kaip kad Faustina Jėzus prižadėjo: „Iš tų tie miestai ir namai, kuriuose bus tas paveikslas garbinamas, irgi apsaugosiu tuos asmenis ne tik nuo mirties, bet ir nuo priešų nelaisvės šioj žemėj.“ Taip išsipildė V. Jėzaus duoti pažadai ses. Faustina, nes Krokova ir Vilnius nebuvo sunaikinti karo metu, o rusai ir „Tiesoje“ ir per radiją skelbia, kad Vilniuje buvo sunaikinta 60% gyvenamų namų, kad net iki šiol dar būtų trūksta? Ar ne lenkiška politika Bažnyčios vardu varoma, kai 1943 m. Detroitte lenkų knygų laidoje pirmoje vietoje rašoma: Wilno, Polonia, kai organizuojamos pamaldos, kad Vilnius grįžtų į motinos tėvynės Lenkijos glėbį kai pe išpažinties lenkas kunigas vien „Wilno“ tesirūpina? (Pabaiga sek. nr.)

DIEVO TEISINGUMO DIDUMAS

Pagal Katalikų Bažnyčios mokslą, Dievo ypatybės vieni-

MOKSLAS - MENAS - LITERATURA

Petro Išsigynimas

FRANCOIS MAURIAC
Ištrauka iš jo knygos
JĖZAUS GYVENIMAS

Besibaigianti naktis buvo šalta. Didelis laužas degė kieme, tarnų pakurtas. Visi slankioje aplink rūmus ir laukę aušros prisitartinę prie ugnies. Iš šešėlio bolavo eilė veidų ir atkištų rankų. Vienai tarnaiti krito į akis barzdotas veidas, kuris jai rodėsi pažįstamas: „Ir šitas buvo drauge su juo“. Petras pašoko: „Moteriške, aš jo nepažįstu“.

Jis ten pateko per vieną mokytinį, kuris buvo pažįstamas su didžiojo kunigo vartininke. Nepasikliaudamas įsistebėjo moteriškė į jį ir atsakė: „Šitas iš jų tarpo“. Ir Petras nuneigė. Dabar jis pasitraukia nuo ugnies, kad nebūtų pažintas. Pirmas prikimes gaidys apskelbė aušrą. Tačiau Petras jo negirdėjo, drebėdamas iš šalčio ir baimės. Vėl ėmė būriuotis aplink jį: „Tikrai ir tu iš jų; nes ir tavo šneka tave apreiškia“.

Daug pavojingės buvo Malkaus giminaičio liūdijimas: „Argi aš nemačiau tavęs drauge su juo darže?“ Nusigandęs Petras gynėsi, ėmė keikdamas prisiekinėti, kad nepažįstas to žmogaus. Ir jis taip keikėsi, jog kaltintojai sudvejojo ir nuėjo prie ugniakuro, palikę jį vieną. Dangus jau darėsi blankesnis. Gaidys vėl pragydo. Ir šio vargšo širdyje aušo diena. Jis visas išsineris iš nakties, viskas jame nuskaidrės tuo pačiu metu, kai nušvis rūmų namų stogai, alyvų viršūnės ir pačios aukštosios palmės. Tada atsidarė durys. Tarnų pirmyn stumdomas pasirodė žmogus, surištomis rankomis. Kartuvinių ir ka-

torgos grobis. Jis pažvelgė į Petrą. Tame žvilnsny jis sutelkė begalinį meilės ir atleidimo turtą. Apglušęs apaštalas žiūrėjo į tą veidą, sutinusiu nuo kumšties smūgių. Jis pridengė savo veidą rankomis ir išėjęs raudojo taip didžiai, kaip dar nebuvo šiam pasaulyje raudojęs.

Jėzus buvo apspiaudytas: tai prasidėjo tuo metu, kada Kajifas spyrė jį atsakyti: „Prisiekinu tave gyvuojau Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu Kristus, Dievo Sūnus?“ Tada tylus jis susyk pakilo ir žodis po žodžio tarė:

— Aš esu; jūs matysite žmogaus Sūnų, sėdinti Dievo galybės dešinėje ir ateinančių dangaus debesyse.

Nuskambėjo išgąstingas šauksmas. Štai vienas spiovė jam į veidą, o paskui ir daugelis kitų. Tarnai mušė jo skruostus. Jie uždengė jo galvą ir daužė kumščiomis: „Pranašauk mums, Kristau, kas yra tave užgavęs?“ Ir jie juokėsi.

Jeigu jis nebūtų buvęs neišdidus, jeigu jo augume būtų buvę tos didenybės, kurios mes jam priskiriam, tie valkatos būtų laikėsi atokiai. Ne, Nazarėnas neturėjo kuo užimponuoti toms iš virtuvinių sutekėjusioms srotoms.

Kančia būtų galėjusi čia baigtis. Mūsų silpnas tikėjimas nepaėgia išverti šitokio paneikimo. O tačiau Jėzus galia valdyti sielas kaip tik savo šaknis turi šitame žmogaus kentėjimų priėmimo —

vertė A. V - tis

KRISTAUS TEISMO PROCESAS TEISĖS ŠVIESOJE

Praėjo jau daugiau kaip devy niolika su puse šimtmečių kaip mėnesio Nizam 14 dieną (balandžio 7 mūsų laiku), suėjus 32 metams po Jėzaus Kristaus gimimo, jis buvo Golgotos kalne nukrižiuotas.

Ir ne vienam iš mūsų gal ateina mintis paklausti, kas per priežastis buvo tokio žiauraus teismo sprendimo.

Iš tos pačios teismo eigos aiškiai matosi, kad Jėzus buvo nekalta auka tuometinio žemiškojo žydų teismo.

Šis rašinio tikslas nėra nagrinėti tai iš religijos pusės, bet norėtusi atskleisti vien tik tuo laiku vykusių dviejose instancijose teismo eigą — žydų Samedriano ir Romos vietininko Pretorijos teismuose.

Kristaus bylos įjungimas į Galilejos valdytojo Erodo kompetenciją yra vien tik nežymus šios bylos epizodas.

Didžiausia šioje byloje sprendimo kaltė glūdi žydų teisme.

Žydų kunigai, matydami didelį pavojų jų religijai iš naujo Kristaus skelbiamo mokslo, šioje byloje suvaidino lemliamą vaidmenį.

Teismo narių sudėtis jau iš anksto buvo vyriausiojo kunigo Kaipos paveikta— savo asmeninės nuomonės pareiškime nei veto teisės panaudojime, jie nepasireiškė.

Tenka pabrėžti, kad žydų baudžiamasis kodeksas (Mishnah) galutinai tebuvo knygoje suredaguotas tik 300 metų po Kristaus mirties, o tuo laiku žydų baudžiamieji įstatymai tebuvo tik vystymosi stadijoje. Ir tuo laiku bylų sprendimas vienodai atsižvelgdavo į seną papročių teisę ir iš pačių sprendžiamųjų bylų patyrimų iš kurių jau buvo imta sudarinėti naująją teisę. Todėl dar tuo laiku daugelyje teismo sprendimų atrandama labai daug klaidų ir net didelių paties teismo sąmoningų nusikaltimų prieš pačią gyvavusią teisę.

Jau patį Kristaus vedimo bylos eiga prieštaravo išgyvenusiai tvarkai: kadangi visa teismo eiga negalėjo normaliai pasibaigti iki prasidedančių didžiųjų švenčių, tai teismo vykdymas buvo daromas visu skubotumu tarp aušros ir nakties nuo jo suėmimo, nes užėjęs

Man nėra Velykų, nei Išganymo, nei Gyvenimo, nei Prisikėlimo. „žmonių priešininkas velnias eina aplink mane, kaip kriokias liūtas, tykodamas mane praryti“ (1 Pet. 4,8), ugdydamas visus nuodėminis palinkimus, stipriai laiko savo vergijoje, nes esu nekrikštyta, „neapvilta nauju žmogumi, kurs yra sutvertas Dievo teisybėje ir tiesos šventume“ (Efez. 4,24) siela, ir dėl to, negaliu suprasti to, tikrojo Velykų džiaugsmo, kurį visa Bažnyčia minėdama Kristaus prisikėlimą džiaugiasi su visais savo mistinio kūno nariais, kurie tik per krikštą tegali jos nariais tapti, o tėvai dėl kažkokių pagoniškių išskaičiavimų, man telinkti vien blogio — piktosios dvasios vergijos.

švenčių laikotarpis galėtų pakeisti teisėjų bei Romos vietininko galvosenas.

sudarė kaip kaltintojai, taip ir bylos sprendėjai - tie patys asmenys, kas teisiškai imant jau tuo laiku buvo neleidžiama, gi kaltinamajam nebuvo paskirtas gynėjas.

O argi ir pats kaltinimas tebuvo suformuotas ir per visą bylos eigą kartojamas be kitų kaltinimų vien tik per prisaišką išreikalautas patvirtinti jog jis esąs „Kristus gyvojo Dievo Sūnus“.

Pagal vyriausią teisę joks kaltinamas negalėjo būti teisiamas vien tik dėl savo pareiškimo, neturint kitokių kaltės įrodymų.

Tik vieninteliu kaltės liudiniuku dėl tariamojo piktažodžiavimo bei Dievo įžeidimo galėjęs būti Judas Iskariotas, bet jis šioje byloje nebuvo apklausinėjamas.

Ar buvo bijomasi Kristaus viršgamtinės jėgos, jei Judas būtų pastatytas Kristui akystaton, arba neabejotinai jis būtų atšaukęs savus parodymus. Nes tik vėliau jis tesuprato savo darbo pasekmes, kaip pamatė savo akimis, kur nuves mokytoją jo išdavimas. Nors vėliau ir norėjo tą savo nelemtą darbą atitaisyti tačiau buvo per vėlu.

Kaip ten bebūtų, bet ir pats su teise — Kaipas paskelbė savo nuožniurą mirties sprendimą pirm negu išklauses visų teismo narių nuomonės, bei skelbęs tam teismo sudėties balsavimą — tuo jis iš pradžių paveikė visus teismo narius, kurie bijodami didelės jo įtakos neišdrįso tam prieštarauti.

Šiame mirties paskelbime glūdi dar vienas prieštaravimas žydų teisei: kada visi teismo nariai prieina vieningos nuomonės mirties bausmės atveju, pagal jų papročius, teisišiamasis būdavo paleidžiamas, nes jie įžiūrėdavo teismą esant nebesavarankišką, priklausančią nuo pašalinės įtakos, nes negali būti iš visos teismo sudėties nei vienos nuomonės nepriešingos.

Ir be to tarp teismo pačios eigos (teisminio apklausinėjimo) ir teismo sprendimo turėjo praeiti mažiausiai viena diena, kad teismo nariai būtų

pakankamai apsigalvoje bylos sprendime.

Vyriausiojo kunigo lankymasis lemiančioje bylos fazėje buvo nekorektiškas ir tiesiog akiplėšiškas, reikalaujant Romos vietininko Pontijaus Pilato pritarimo. Formalūs Romos ir Judejos santykiai buvo nustatyti okupacinio statuto, kuris žydams garantavo vidaus ir teisiųjų gyvenimą, išskyrus politinius dalykus prieš Romos imperiją.

Ir šiame atvejuje Kaipas nesąžiningai apkaltino Kristų kaip „politinį Karalių“, kuris kurstęs mases ir ruošęs sukilimą prieš Romos imperiją. Čia Kaipas ėmęsias drastiškų priemonių net grąšindamas Pilotui, kuris buvo norėjęs Kristų paleisti.

Esąs jis, Kaipas apskūsiąs Pilotą imperatoriui ir sukelsiąs visas žydų mases dėl šios amnestijos. Čia jis Pilotą, visu žydišku įžulumu, išprievartavo, pareiškdamas viešai prieš žydų tautą, prieš Romos kareivius ir prieš imperatoriaus tarnautojus: „Jei tu šitą paleisi, tai tu nesi Imperatoriaus draugas“.

Pilotas, nenorėdamas turėti daugiau nemalonumų su žydais ir bijodamas, kad visi šie įvykiai nepasiektų imperatoriaus, nusileido žydų valiai, patenkindamas jų reikalavimus; pats gi būdamas Romos teisės gynėju, ne tik nusižengė savo įsitikinimams, bet pažeidė ir tą teisę, kurios sargyboje stovėjo.

Jei šiame teismo procese kaltinamasis būtų turėjęs gynėją, kuris be abejonės, būtų išreikalavęs, kad teismo sprendimas prieš perduodant Romos teismo prokurorui, būtų buvęs pirmiau perduotas spręsti autonominei mažojo sanedriano (tribunolo) valdžiai, arba net savarankiškam žydų tautos susirinkimui. Nors po to didysis Sanedrianas vėliau ir galėjo įstatymo mintį suklastoti, ką jis šiame procese tikrai yra padaręs, tačiau į visą šį reikalą būtų galėję įsikišti levitai, kurių pareiga buvo sekti tikslaus įstatymų pildymo, nevien tik prisilaikant įstatymų raidės, kiekvienu atveju išgilinant ir į įstatymo dvasią.

Gi vyriausiojo teismo tikroji paskirtis ir buvo ši visą esamą-

DARBININKAS NĖRA TIK DARBO ĮRANKIS!

„Kai darbininkas pajuntą, kad jis vertinamas ne tikai pagal savo muskulų, — kalbėjo — Pijus XII, — bet gerbiamas ir kaip asmuo jis tada ir noriau dirba, nes jis norėtų ir su savo iniciativa prisidėti“.

Papiežius nurodė, kad 25 metų technikos pažanga būtų žmonijai dar daugiau davusi, jeigu darbininkai nebūtų buvę nuasmeninti — laikomi tik „darbo įrankiais“, o ne žmonėmis su protu ir širdimi. Darbaviečių ir įmonių pareiga nesiremti tik aklais darbo įstatymais, bet žiūrėti ir žmoniskumo, būti tikrais krikščionimis santikiuose su darbininkais!

LIETUVI, ar jau sumokėjai solitarumo mokesį — TAUTOS FONDUI.

IR ŠITOKIOS „INFORMACIJOS“ PASITAIKO APIE LIETUVĄ

Angliškose enciklopedijose ir šiaip apžvalginėse knygose apie Lietuvą kartais labai keistai informuojama. Pav. „The World Book“ — Organized Knowledge in Story and Picture, — apie Lietuvą rašoma: „... Paskutinėmis lapkričio dienomis 1918 m. paskelbta respublika su sostine Ryga. 1921 m. sudarė sąjungą su Latvija ir Estija bendram apsigynimui. Lietuvių skaičius apytikriai yra 4 Mil. 800.000. Sostinė Vilnius turi 214.000 gyv.“.

Apie Latviją nieko nėra parašyta bet apie latvius (Letts) taip rašo: „Apie 300.000 latvių gyvena Rytų Prūsijoje, jų buvusioje tėvyneje senovėje, iš kur jie kryžiuočių ordino buvo išstumti“.

TAUTIETI, atlik savo pareigą — remk TAUTOS FONDA.

SPUTNIKAS APIE MENULĮ

Moskvos spaudoje svarstoma kelionė apie mėnulį. Esą dabar jau padidintas raketos greitis iš 18.000 mylių iki 25.000, ir ji gali lengvai išsiveržti iš žemės traukos. Vienas projektas numato, kad raketa galėtų nukristi 259.875 mylias. (nuo žemės iki mėnulio yra 216.420 — 247.667). Savo trajektorijos viršūnę raketa pasiektų per 5 dienas, ir per kitas 5 d. apskus mėnulį, atstu nuo jo 19.000 mylių, galėtų sugrįžti žemėn. Neišspręstas betgi dar sugrįžimo būdas.

— Kas muzikui į sveikata, nuo to ponas kojas krato.

Ji reikalą gera linkme nukreipti, kas daug tikėjimui ir tautos ateičiai būtų patarnavę.

Šią kruviną dramą taip mes pergyvename iki šių laikų, kuri būtų galėjusi turėti kitas formas ir kitokias pasekmes. S. B.

Sekmadienio Rimčiai

Kun. A. LUBICKAS, MIC

MEILĖS STEBŪKLAS

Begalinė dieviškoji Išganytojo Jėzaus Kristaus meilė žmogui įkūnijo Jį švenčiausioje Mergelėje Marijoje, uždėjo ant Jo petių atpirtinį Kalvarijos kryžių ir paguldė Jį į kapą... Ta pati Meilė atvėrė kančią žmogui amžinojo gyvenimo vartus. Dėl to Priskelimas — atpirtimo kančios pabaigtuvės, yra didžioji dieviškosios meilės žmogui šventė ir didysis meilės stebūklas ir amžinosios žmogaus laimės šaltinis.

Ir kiekviena kita tikroji meilė yra skirta laimel, nes tikra ir ištikima meilė yra jos šaltinis. Ir nerasi be meilės šioj žemėj žmogaus, kaip nesutinki gyvybės be kvėpavimo ir maisto. Jei nemyli žmogus šioj žemėj Dievo ir artimo, jis myli pinigą, valdžią, svaigalą, mokslą, šunį katiną ar kitą. Bet toji meilė nėra tikra, nes nemyli pačios Meilės, jos šaltinio, o kad kiekviena meilė baigtūsi su mylimojo išnykimu, tai netikroji meilė yra trumpa ir nepastovi.

Myldamas žmogų siekia laimės. Kokia meilė jis ką myli, tokia ir laimė jis turi: tikrą — netikrą, amžiną ar laikiną, tegu ir subjektivią. Tikra ir ištikima meilė, viską atiduodama mylimajam asmeniui, viską iš mylimojo ir gauna. Ir tik be tikros meilės žmogų galime atrasti nelaimingą.

Tikra meilė palengvina bei dido skausmą, vargą ir skurdą. Maža duonos rieke galime skalsinti ir saldinti nevilin rytuojus skęstantį artimą. Pripildę nelūžtančiu ryžtu ir viltimi tikra meilė sugebės išugdyti naują gyvenimą, žiebtį ir sukurti nesibaigiančios laimės ir gyvybės ugnelę.

Ir ar neskaudu, kad mes šioj pušėj geležinės uždangos, pro kurią galima įeiti tik palikus viltį iš ten nesugrįžti, o kur iš visur visokiais būdais aukos yra medžiojamos komunisto dievalčiui, padoriais Lietuvais bei tikinčiais besivadina, padedam žudyti ir kankinti savo brolius ar pažįstamus tautiečius, visai kaltais nesijausdami ir nesiskaitydami. O tai mes atlikime, jei ruso Michailovo ir jo sėbrų Berlyne leidžiamos bolševikinės propagandos laikraštuko — Tėvynės Balsas — ekleidžiamam melui patikėję, tėvynė, kurios tuo laiku neturim, rengtūmėms grįžti; ar tai su tuo velniško melo laikraštuko kokius nors ryšius palaikydami broliui Lietuvui silpesniajam ir neįgudusiam akiplėšiškiausio melo mene pakankumėme jei kokiu nors žiniū ar laikraščių pasiūsdami pasitarantūm, visai nesvarbu kaip, bet jau būsimė broliūdžiai ar tėvaūdžiai. Juk mes visi nedvejodami sugrįšime kai tik slygos leis, kai tėvynė nebūs varginama žiauriais žmonijos istorijoj okupantų, kur nebus NKVD, krūvinojo Sibiro koncentracijos lagerių ir raudonosios armijos. Taip pat mes to būsimė broliūdžiai, kol palaikysime, skaitysime ir platinsime komunistų, bedievių ir kitų prieš tiebę ir tikėjimą bekovojančią spaudą, kuri slapstydama po nepartinių ar socialistų ar kitokių nekaltųjų vardais, mus nuodis savo velniška neapykanta Tiesai, Meilei, Gyvenimui ir Priskėlimui, „nes jos dievas — pilvas“ ir medžiaga. Čia jau ar tu broliū su šautuvu, ar su peiliu, ar su kitokiu įješmu žudysis savuosius, kompromisų ir tolerancijos neturėtų būti. Bet dėl Dievo ir artimo meilės, tu turi pareigą, broliškai įspėti artimą, kad būtent, tu negali skaityti raštų, prieš tavo švenčiausius ir teisčiausius įsitikinimus bei brangiausių tėvynę, brolius ir seses bekovojančius ar išjuokiančius spaudos. Tu turi laisvą valią ir protą, ir tu būsi atsakingas jei Dievo talentų nenaudos. Kas kaltas ir kas atsako, kai lapė norėdama suėsti tikėtai žąsikaulį, drauge priima jame medžiotojo užslėptus nuodus — striklyną? Kas nukendia, jei visai netikėdamas ir nemanydamas kad ginklas yra parengtas, prisidėjęs prie kaktos spausi kur reikia? Ar tavo smegenys atlaikys kulka, ar kulka tavo smegenis sutarkys? Nori įsitikinti tuo? Ar nuodai geriausiajame vyne neveikia?

Victor Hugo rodydamas į knygą ir į Paryžiaus katedrą sakė: „Tu išrinkai ją (knygą) ir ji nukūdė ją (katedrą, tai yra tavo tikėjimą). Ar ne tiesą? Nenorėkime per daug toleranciją

Velykų Priskėlimo rytas Lietuvoje...

KOMUNISTŲ PASTANGOS SUKLADINTI TIKINČIUOSIUS

Tariamųjų Lietuvos katalikų ekskursija Italijoje

Roma, vas 13. — Nuo sausio 21 iki vasario 5 d. Italijoje svečiavosi iš okupuotos Lietuvos atvykusi ekskursija. Ją sudarė septyni lietuviai — šeši vyrai ir viena moteris — ir du italikai kalbą rusai, kurie iš Maskvos ekskursantus lydėjo ir juos globojo visą laiką.

Ekskursantai aplankė žymesnius Italijos miestus, kaip Neapolį, Florenciją, Veneciją (kur sakėsi buvę priimti Venecijos patriarko kard. Roncalli) ir kt. Romoje buvo priimti — kartu su daugeliu šimtu maldininkų — bendroje audiencijoje pas šv. Tėvą, aplankė visą eilę bazilikų, katakombų ir kitų įžymių, taip pat ir Lietuvos šv. Kazimiero kolegiją.

Kas organizavo spaudos konferenciją?

Vasario 4 d. vakare ekskursijos vadovai italų spaudos atstovams suruošė konferenciją.

Konferenciją organizavo atpaulelis ekskomunikuotas italų kunigas Gaggero, kuris nepersonal su italų komunistų vadais buvo lankęsis Maskvoje ir kalbėjęs su Sovietų Rusijos užsienų reikalų ministru Gromyko. Konferencija vyko viešbutyje „Universo“, kuriame ekskursantai buvo apsisostę, viešdami Romoje. Jos tikslas buvo — anot skelbimų — sovietinių katalikų susitarimas su italais katalikais. Aišku, daugiausia buvo kviečiami komunistinės srovės žurnalistas, bet atsilankė ir kitokie. Dalyvavo apie 60 žurnalistų.

Martinaičio pranešimas

Spaudos atstovams pasikalbėjimą sutelkė Lietuvos ekskursijos va-

dovas Martinaitis, o vertėjavo vienas iš atvykusių iš Maskvos rusų. Protarpiais kalbėjo ir kiti ekskursijos nariai, Sovietų Rusijos ambasados Romoje atstovas ir ekskursantas komunistas Gaggero.

Savo pranešimo pradžioje ekskursijos vadovas visų vardu pasidžiaugė turėjęs progos pamatyti daug nuostabių dalykų Italijoje, ir oras buvęs tikrai puikus.

Toliau jis kalbėjo apie okupuotą Lietuvą, kaip tenai, nors valstybė atskirta nuo Bažnyčios, valstybė padedanti atstatyti bažnyčias, spausdinti maldaknyges, kalendorius, kad kunigai tikinčiųjų gausiai remiami, kad meldžiamasi už taiką, kad žmonės galį laisvai melstis, bažnyčios esančios dažnai perpildytos, ypač švenčių metu. Šventos vietos ypatingai gerbiamos, daug tūkstančių jaunimo priima Sutvirtinimo sakramentą. 1957 m. esą paskirti du nauji vyskupai — Steponavičius ir Maželis.

Taip pat ir Latvijoje ir Estijoje katalikai laisvai veikia.

Kauno Kunigų seminarijoje esą 80 klierikų. Ruošiami religijos mokytojai. Per Kalėdas žmonės klausę šv. Tėvo kalėdinės kalbos, kuri ypač patikus, nes pabrėžianti taiką. Kadangi taika visiems esanti brangi, ir jie kaip paprastai katalikai, norį dėl taikos ugdymo užmegzti santykius su Italijos katalikais.

Žurnalistų paklausimai

Pranešimą baigus, pasipylė dalyvaujančių žurnalistų klausimai. Iš atsakymų paaiškėjo, kad Lietuvoje, nors ten 80 proc. katalikų, esą tik trys vyskupai. I klausimą ar yra katalikų komunistų partijoje, atsakyta, jog ka-

talikai neina į kompartiją, nes partija jų nepriimanti.

I klausimą, kokia bazė jie numatą sudaryti ryšį su italais katalikais, atsakyta, jog bendra bazė esanti — taika.

I klausimą, ar katalikai Lietuvoje gali užimti politinę vietą, atsakytą netiesioginiai, kad įstatymai baudžia tuos, kurie užgauna religiją. Katalikai galį dirbti valstybės tarnyboje, teismuose, bet ne partijoje.

Paskui klausantiems paaiškėjo, jog mokyklose religijos mokymo nėra. Tik šeimose mokoma religijos. O kiek vaikų tuo būdu mokosi religijos? Atsakyta, jog net 20.000 buvę sutvirtinta seneni.

Bažnyčią kuria žmonės pagal savo valią. Religinius dalykus tvarkanti Kultūros taryba. (Tas atsakymas — juk buvo pakeista, kad ten Bažnyčia atskirta nuo valstybės). I klausimą, ar galima klausyti Vatikano radio, atsakyta: visų rytų ir vakarų radio stočių esą galima klausytis.

Ar esą katalikų atstovų parlamente? Esą tik be partijų. Nesą nei katalikų partijų. Pažymėta, būk rinkimuose dalyvavę 99,9 proc. balsuotojų, kurių beveik visi balsavę už komunistų bloką. (Čia susirinkusieji nevienas nusišypsuoja).

Nėra katalikų žurnalų nei laikraščių

Iš atsakymų toliau paaiškėjo, kad nėra leidžiama veikti jokiomis katalikų organizacijomis, tik priebažnyčių (bet kokios jos, nepasakyta); kad nėra katalikų žurnalų nei laikraščių, tik maldaknygė ir kalendorius.

I klausimą, iš ko tuo būdu sudarąs religinis gyvenimas, atsakyta: kad žmonės lanką bažnyčias, katalikiškai auklėja vaikus, kovoja už taiką.

I klausimą, ar galima religinius klausimus viešai kelti spaudoje, atsakyta: nesą reikalo polemizuoti, nes ten nėra klasių.

O ar galima kritikuoti Maskvą — Esame paprastai katalikai, ne filosofai.

Katekizmai bibliotekose

Dėl vaikų auklėjimo dar paaiškėjo, kad vaikai nėra mokomi religijos, o antireliginis auklėjimas esą tik komsomole.

Ar religinės knygos yra spausdinamos? Atsakyta: išleistas Mažvydo katekizmas, ar seni katekizmai yra bibliotekose. Mokyklose esą studijuojamos religijos (suprask: visokios, t. y. mohamedanizmas, žydų ir kitos religijos).

Ar esą katalikiškų knygų? — Yra maldaknygių.

Be to buvo ir paaiškinta, kad taikos reikalu esą kalbėjęs konferencijos vsk. Maželis, vsk. Palta-rokas, kun. Stasevičius.

Toliau i klausimą ar gali katalikai eiti į parlamentą kaip katalikai, atsakyta: buvo rašytojas Vienušis, bet jis miręs.

Nedavė komunistam norimų vaišių

Toliau žurnalistai paklausė: jei jūs katalikai, kodėl tarp jūsų nėra kunigo? Atsakyta: mes paprastai katalikai. — Kodėl nuo 1944 m. nėra vienas kunigas čia neatvyko? — Atsakyta: daug darbo buvę po karo, jie neturėję laiko. Dabar galėsią atvykti.

I klausimą kodėl neatvyksta vyskupai, kurie kas kelerį metą turį atvykti ir Apaštalu Sostui duoti pranešimus? — Atsakyta: reikia klausiti pačių vyskupų.

Spaudos konferenciją uždarė mi-nėtas italų ekskursantas komunistas Gaggero, pažymėdamas, jog toji konferencija esąs žingsnis italų ir lietuvių katalikų susitarinimas.

Iš atpasakotos „lietuvių katalikų“ sukviestos Romoje spaudos konferencijos eigos aišku, jog ji nedavė komunistams norimų vaisių.

Italų spauda labai gyvai pasisakė dėl tos konferencijos. Apie spaudos atgarsius pranešime kitą dieną.

— (E) Lesina badaujančias kurpapas. Lietuvos Medžiotojų draugijos tarybos pirmininkas J. Ženkėvičius „Tiesoje“ pranešė, kad kurpapas Lietuvoje šią žiemą gerai išsilaiškė, tik kai kuriuose rajonuose, iškritus nepaprastai daug sniego ir dar pašalus, prisiėję organizuoti plačiu mastu kurpų lesinimą.

— (E) Respublikinė pramonės paroda atidaryta Vilniuje, geležinkeliečių rūmose.

SPAUDA

ATSIŪSTA PAMINĖTI

ZVAIGŽDĖ — Jėzaus širdies Pašventintyns. Leidžia Tėvai Jėzuitai. I, 1958 m. sausio mėn.

JAUNIMO ŽYGIAI, Visuomeninio auklėjimosi ir krikščioniškosios demokratijos politikos jaunimo laikraštis. Leidžia NEI ir CDUCE, Vyr. redaktorius A. Kasulaitis. Viršelis ir vinjetės A. Korsakaitės, kaina šio numerio 40 am. centų. Šiame 1957 m. 2-3 (11-12) Nr. rašo: Pop. Pijaus XII kalba Pas. Krikšč. Demokr. Internacionalui, A. Sušinškas, Tautiečių kentėjimui šviesoje, P. Maldakis, Politika ir auklėjimas, Br. Zumeris, Politika be Dievo, A. J. Kasulaitis, I federalinę Vidurio Europą, Vacys Kavaliūnas, Metafiziniai Platono politikos pagrindai, Spaudoj ir gyvenime.

„TIESA“ MELUOJA

Sov. Sąjungos Aukščiausioji taryba, spalio 40-ųjų metinių sukaktuvių proga, išleido atsisaukimą, tarp kitko buvo ir šie sakiniai:

„Tarybų valstybė niekad nepretendavo ir nepretenduoja į vadovimą kitoms šalims. Ji gerbia visų valstybių nepriklausomybę ir suverenumą, siekia vystyti draugiškus santykius su visomis šalimis. Ji karštai pritaria ir remia žinomus penkis taikaus sambūrio principus: savitarpinį teritorijos vientisumo ir suverenumo gerbimą, nepuolimą, nesikišimą į vieni kitų vidaus reikalus, lygybę ir savitarpio naudą, taikų sambūvį.“

Šias propagandines komunistų mintis pačiupusi „Pravda“ savo lapkričio mėn. 16 d., 1957, vedamajame jas paremia, sakydama:

„TSRS Aukščiausios tarybos kreipimasis — reali taikos stiprinimo programa. Ši programa aiški ir suprantama kiekvienam darbininkui ir valstiečiui, mokslo ir kultūros atstovui, politikui ir visuomenės veikėjui — visiems, kurie susirūpinę būsimuoju savo tautos ir žmonių likimu.“

Mums čia belieka tik pridėti: taip, ši programa yra labai gerai suprantama, bet tik kaip grynas melas.

AR ATAUGA STRIMELEMS GALVOS

Iš „Komjaunimo Tiesos“, 1957. 10. 27.

Valkystėje mėgavę gaudyti drižus. Atsitiko kartą taip — mano rankoje liko tik drižo uodega, o jis pats dingo žolėje. Mokykloje pasakojau apie tai gamtos mokytojui. Jis patarė man nenusiminti, nes drižui uodegą ataugasianti.

— O galva ar ataugo?

— Ne, — atsakė mokytojas.

Dabar man jau trisdešimt metų. Iki šio laiko žinojau, kad kai kuriems gyviesiems gali ataugti uodegos, kartais net kojos, bet galvos — niekada.

Staiga paaiškėjo, kad aš labai klydau, taip galvodamas. Nupirkau maisto produktų paruotuvėje žuvies konservų dėžutę su užrašu: „Strimelės. Be galvų, marinuotos. LTSR Žuvies pramonės ministerija. Klaidėdos kombinato šaldytuvas.“

Atidariau dėžutę — stebūklai! Ne tik priaugusios strimelės galvos, bet galvos sudaro beveik visą dėžutės turinį. Dėžutė prigrista dvokiančių atliekų, kaulų, žvynių, bet daugiausia — galvų.

Kreipiuosi į redakciją patarimo. Gal kartais aš padariau didelį mokslinį atradimą — kaip marinuotoms strimelėms atliekoms priauga galvos. Tada patentą — tikrai man!

Bet jeigu ne — tada kažkas labai nagražiai ir neleistinai tyčiojasi iš vartotojų. Ar nepadėtų „šaltojo dušo“ veikimus jį surasti? Ant dėžutės viršelio užrašas „1957 13 OE 198“.

P. Žemkauskas.

Kauno XII vid. mokyklos mokytojas.

— Kiek bus pasaulyje žmonių 2.000 metais? Gyventojų augimo biuras apskaitė, kad paskutiniiais metais pasaulyje priauga apie 45 milijonai žmonių. Dabar yra beveik dvigubai daugiau nei prieš 50 metų. Jei augs taip, kaip dabar, tai 2.000 metais bus apie 6 milijardai.

— Panevėžio cukraus fabriko klibo biblioteka turinti 5.500 knygų.

GYVENDAMI TOLI NUO SAVO KRAŠTO, JAUČIAMĖ PAVASARIO IR PIRMŲJŲ ŽIBUOKLIŲ KVAPŲ, IR KAS KART STIPRIAUSI JUNTAME GIMTOSIOS ŽEMĖS IR JOS LAISVĖS VERTĘ.

KRISTAUS PRISIKĖLIMO IŠVAKARĖSE SUSIMASTYKIME IR PRISIKELKIME DVASIOJE, KAD TĖSĖTUME IR NEPALUŽTUME KOVOJE DĖL SAVŲJŲ BROLIŲ BEI KRAŠTO LAISVĖS.

BUDĖKIM!

KELERIOS SUKAKTYS

Šie metai yra ypatingieji svarbiomis sukaktuvėmis. Šios sukaktuvės yra reikšmingos ne vien tik mūsų skautų organizacijos gyvenimui, bet ir visai tautai.

Vienas iš jų jau esam atšventę — mūsų lietuviškos egzistencijos šventę, 40 metų nepriklausomo gyvenimo pradžios šventę.

Su šia visos tautos švente, neatskiriamai yra susijusi ir skautiškojo gyvenimo pradžia Lietuvoje.

Šios sukaktuves lietuviškoji skautija šves visuose pasaulio kraštuose su atitinkamu nuotaikingumu. Ir ta proga Pasaulio Lietuvių Skautų Sąjungos vadovybė yra numaciusi suruošti Jubiliejingą IV-tąją Tautinę Stovyklą, rugpiučio mėn. 15-30 dienomis Highland Recreation park prie Pontiac-Detroito.

Visi kiti kraštai mini šią sukaktį pagal savas sąlygas — stovyklomis arba kitais iškilmingais minėjimais, bei sueigomis. Trečioji, taip pat, visiems lietuviams svarbi ir mielinė sukaktis — tai šimtmetis nuo Lietuvos Himno autoriaus dr. Vinco Kudirkos gimimo.

Ir ketvirtoji sukaktis, žymi netik vien skautų organizacijai, bet ji yra reikšminga visai Lietuvai ir visam lietuviškajam jaunimui. Tai 500 metų sukaktis nuo Skautų organizacijos, lietuviško jaunimo bei pačios Lietuvos globėjo gimimo.

Šias visas sukaktis, teks tinkamu laiku plačiau panagrinti ir su jomis supažindinti netik mūsų priauganti jaunimą, bet plačiąją visuomenę.

1362 METŲ VELYKOS KAUNE

Palikę visas šių dienų nuotaikas, nuženkiame amžių laiptais į praetį. Pavartykime supelėjusių kronikų lapus ir užtiksim ten aprašytas Velykas mūsų krašte beveik prieš 600 metų.

Ir štai ką byloja tie pageitę kronikų lapai...

1361 metais Kęstutis pateko į kryžiuočių nelaisvę ir buvo uždarytas Marienburgo pilies rūsyje. Tai piliis buvo kryžiuočių ordino sostinė. Ten gyveno vyriausias ordino magistras, ten rinkosi ir ritieriai iš Vakarų Europos, iš kur jie išeidavo grobuoniškiems žygiams į Lietuvos žemę.

Šią pilį supo aukštos mūro sienos, o pats rūsys nerodė jokios pabėgimo vilties Kęstučiui.

Kaip liūdią šios kronikos, Kęstutis buvo pavestas saugoti Alpiui. Jis mažas buvo pagrobtas iš Lietuvos ir tarp kryžiuočių užaugintas. Jaunuolis susidraugavo su Kęstučiu, pamažu jam grįžo tėvų žemės atmintis. Jaunuolis kalnyje matė nepaprastą savo krašto žmogų, bet valdovą. Jis rįžosi jį gelbėti.

Jis Kęstučiui davė aštrų geležį, su kuria tas iš lėto išlaisvino sienos plytas ir vieną naktį nusileido už pilies mūrų. Ten jo laukė Alpis, pabalnojęs porą smarkiausių žirgų ir pasiėmęs vokiškus ritierių drabužius.

Persirengę abudu dūmė, niekieno nepažinti. Giriuje palikę arklius, šunkeliais, vengdami sodybų, su dideliu vargu, jie pasiekė savo kraštą.

Neradę kalėjime Kęstučio, kry-

žiuočiai įdūko. Ir laukė tik dienos kada galės už tai atkeršyti. Ir taip 1362 metų pavasarį, Nemunui išnešus ledą, jie sėdo į laivus ir nuplaukė upe aukštyn. Pasiekę Nemuno ir Nerios žiotis, užpuolė stiprią Kauno pilį. Tai buvo balandžio mėnuo, prieš pat Velykas. Bet kryžiuočiai nežūrėjo į besiantinančias Kristaus prisikėlimo šventes: jie apgulė pilį iš visų pusių ir spaudė ją lyg replėm.

Tuo metu pilies gelbėti atskubėjo Algirdas ir Kęstutis, bet nieko nepesė — piliis jau degė.

Daug drasuolių gynėjų žuvo gaisre ir kautynėse. Pilies vadas Vaidonotas, vyriausias Vytauto brolis, norėjo kardu prasimušti pro vokiščių eiles, bet buvo sužeistas ir pateko į nelaisvę su 36 narsiaisiais savo vyrais.

Netekę Kęstučio, priešai džiaugėsi pagriebę jo sūnų. Tada prie sugriautos ir sudegintos pilies kryžiuočiai atšventė Velykas tokias žiaurias anuose mūsų istorijos metuose. Kitoje Nemuno pusėje šalia Kęstučio, į degančią pilį žiūrėjo ir jaunutis Vytautas. Raudonųjų ugnies pašvaisčių akvaizdoje jis prisiekė atkeršyti kryžiuočių ordonui už Kauno pilies sugriovimą.

Šio metai, nešė kitus pavasarius ir kitas Velykas. Kaune Vytautas pastatė ne tik naują pilį, bet ir pirmąją bažnyčią Marijos garbei. O metai atnešė ir tai, kad galinčiausias Lietuvos priešas — kryžiuočių ordenas suklypo prieš Vytautą. O Vytautas savo priesaiką ištesėjo.

MŪSŲ SATELITAI 19 amž. GALE ir 20 a. PRADŽIOJE

RASO ATS. GENEROLAS V. GRI GALIŪNAS - GLOVACKIS

Rūsų Kazanians Universiteto profesorius Kovalevskis, viename savo veikle išsireiškė, kad viskas tas yra nauja, kas gerai užmiršta. Ir teisingai. Daug kas šiandien mano, kad satelitinė valstybė, tai veik nepriklausoma valstybė. Nieko panašaus. Man baigiant Vilniaus Karo Mokyklą 1907 metais, pavyko tarnybos vietą pasirinkti į Turkestaną, ar kitaip dar vadinamą Vidurinę Aziją. Turkestanas tik XIX amž. antroje pusėje užkariavus rusų, daug ką iš mūsų viliojo. Mat norėta pamatyti „svieto“ ir save parodyti, beto išvengti siuntimo iš rusų pusės. Tik savo tautos išdavikai galėjo panašias pareigas prisiminti.

Turkestanas administratyviai buvo padalintas į penkis sritis (oblasti): Semirčienskąją, su sostine Viernyj; Syr-Darjinskąją, su sostine ne tik srities, bet ir viso krašto — Taškentu; Ferganskąją, su sostine Novyj Margelan, vėliau perkrikštytas į Skobolev; Samarkandskąją, su sostine, senu istoriniu miestu, Samarkandu, ir Zakaspijskąją, su sostine Aschabadu; ir dvi satelitinės valstybės: CHIVA ir BUCHARA. Sritys buvo išimtinėje rusų valdžioje, kurias rusai tvarkė daliai einant savo įstatymais, daliai naudojantis ir vietas veikusiais įstatymais. Pav. visa administracija, kaip antai, apskrities viršininkai, policijos, apskrities valdybų valdininkai, miškų urėdai, žemės tvarkytojai, teisėjai buvo tai tik rusai. Eiliniai policininkai ir kiti policijos žemesnieji pareigūnai, bei „savivaldybių“ pareigūnai: viršaičiai (ak-sakalai) ir kiti patarnautojai buvo veik išimtinai čiaurviai (sartai ar kirgizai). Zakaspijoje — turkmenai. Be to išimtinėje rusų žinioje buvo geležinkelio zona, upės ir bendrai susisiekimo keliai. Kur buvo kuriama taip vadinami nauji miestai, tai jie irgi buvo išimtinėje rusų valdžioje. Bendrai, kur tik stovėjo rusų kariuomenė ir buvo apgyvendinami rusais plotai, į cen čiaurviai neturėjo teisės kisti nosies.

SATELITAI:

BUCHARA. Buvo užėmusi gan didelį plotą, dešinėje Amu-Darjos pusėje ir siekė iki kairės Amu-Darją, iš dešinės Samarkando sritis, iš šiaurės Chiva, iš pietryčių Pamyru kalnus. Šis plotas buvo išskirstytas į kelias hektivas, panašiai, kaip į gubernijas, su skiriamu emyru Bakū priesaky. Mano laikais (1910 — 1914) Bucharos valdovas EMYRAS buvo iš rusų pirkęs kunigaikščio ir tai dar šviesiausio tituluojamas: „Jūsų šviesybė“. Prieš tai, tik ką po okupacijos, jis buvo vadinamas, Vaše Stepenstvo. Taip Rusijoje būdavo tituluojami gildijos pirkliai. Emyras savųjų tarpe buvo despotas ir turėjo despotišką neaprežtą valdžią. Visi žmonės ir

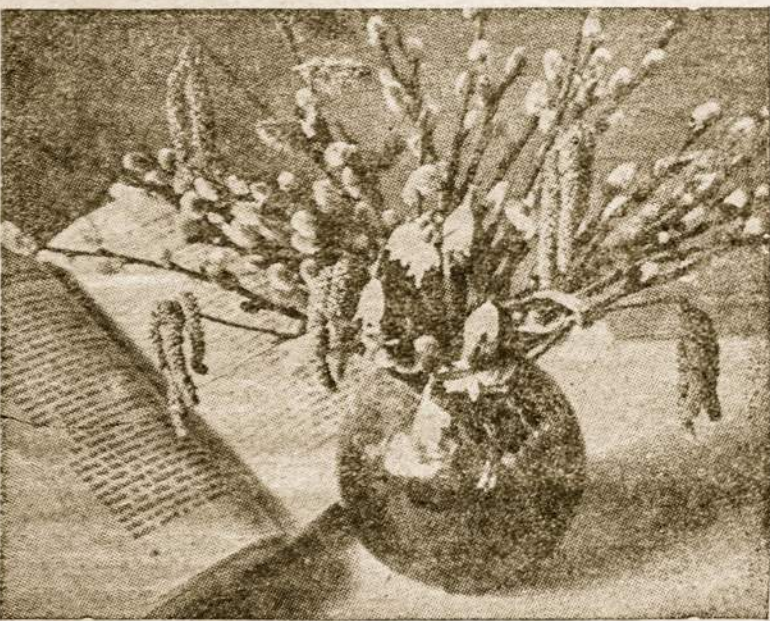
turtai priklausė jam. Nieks nuosavybės neturėjo, nes visa žemė priklausė emyrai, o kas tą žemę dirbo, buvo laikomas nuomininku — emyro. Mirtingasis sargas neturėjo teisės žiūrėti į „nemirtingą“ emyrą ir jeigu pripuola mirtinam tektų sutikti nemirtingą, parvykstant nemirtingam į stotį, tai mirtingasis turėjo pulki kniupsčias ant žemės ir nukildes galvą, dar užsidentgi rankomis. Rusams emyras mokėjo duoklę, kurią pats gabendavo Petrapiilin. Be oficialiosios duoklės, dar buvo neoficialūs priedai, o kur dar dovanos (lyčiai) visokiems ministriams ir kitiems aukštiesiems pareigūnams, kurių dėka ir gaudavo emyras šiokių tokių lengvatų, bet visos jos būdavo iliuzorinės ir rusams nieko nekainuodavo, kaip pav. titulas. Bendrai rusai nebuvo į lengvatas satelitui duosnūs. Mano laikų emyras buvo jau kiek paragavęs rusų „kultūros“, nes baigė Petrapiil keturias klases (jam specialiai skirtas) Pažų korpusė. Tolimėnis mokslas buvo nutrauktas. Emyro sūnas pakliūdavo į gvardiją ir jam buvo duodamas karininko laipsnis. Nors savo valdinams jis buvo neaprežtas valdovas, bet visgi rusų buvo laikomas it liūtas narve, jis negalėjo nosį iškišti be Turkestano Apygardo Viršininko ir General-Gubernatoriaus leidimo. Sumanydamas kehlauti Petrapiilin, ar vasaroti Kryme, turėjo atsiklausti emyro rusų užs. reik. ministerijos valdininką, vadinamą političeskij činovik ministrava mostrannych diel, a la Dekanozovas laike nirmos bolševikų okupacijos prie Paleckio, kaip prezidento ir Krėvės Micevičiaus kabineto, ir su tokiomis pat teisėmis: de facto neaprežtas valdovas, de jure, dėl užsienio akcij politinis valdininkas, patarėjas. Emyrai buvo net leista turėti savo kariuomenę: du batalionai: viena gvardijos ir viena armijos. Gvardijos batalionas buvo asmeninė apsauga ir garbės sargyba prie emyro, armijos buvo išskirstytas po knopą kiekvienam beku. Kariuomenė buvo „savanoriška“, įvairaus amžiaus, be jokio karinio apmokymo. Kiekvienu knopa priklausė savo beku, jo apmokama ir išlaikoma. Gvardijos — priklausė Rūmų ministerijai. Emyras gi buvo visiems a la Pranaso, ar net Alla cho ipėdinis, kiekvieno gyvybės ir mirties ponas. Kariuomenė dėvėjo darbo metu savo chalatui, išėginę rusų caro Aleksandro 3-jo laiku kadencinė pėstininku uniformą. Kad Bucharos „kariuomenė“ mokėtų šaudyti, tai apmokymai buvo leista išleisti gvardijai po du šovinius, armijai po viena šovinį metu bėgy. o kadangi anginklavimas buvo rusų, tai aišku, šovinį kur nors iš šalies gauti negalėjo. Karinio apmokymo nebavo. Emyras negalėjo lankyti savo tautą, General-Gubernatorių

(AK PAŠA), buvo laikomas caro vietininku, todėl niekad emyro nei Chivos Chano nevizitavo. Kai Gen. gub. keisdavosi, tai emyras ir chanas turėjo siųsti kilmingą delegaciją, visad su sosto ipėdiniu priesaky, sveikinti naują Gen. gub. laimingai atvykusį ir pareikšti jo asmeny carui ištikimybę. Emyrai buvo leista turėti savo valiūtą, tik sidabrinę tengą (15 kap.), varinę (skatilkais) ir auksinę. Tai buvo savo rūšies aukso iš satelitų iščiulpimas. Kalvėje buvo kalamos žvaigždės, kuriomis emyras apdovanodavo sveltimašlius, aišku tik rusus. Tačiau rusai išvydę, kad tai geras biznis, „mandagliai“ žvaigždžių gamybą paėmė į savo rankas ir nuo emyro ėmę medžiagą gamino juvelirines žvaigždes, kurioms išnaudodavo, maksimum trečdalį gautos medžiagos. Likusią medžiagą pasiimdavo sau. Kadangi emyras neskdirdavo valdininkijos ar karininkijos nuo žemesnio personalo, tai ir čia įsimaišė rusai ir paėmė apdovanojimo kontrolę sau; be to žvaigždėmis apdovanojimas buvo rūšiuojamas pagal laipsnį, užimamą vietą ir net kilme; žemesnis gi personalas: konduktorai, nešikai, šlavikai, tarnai ir pan. būdavo apdovanojami ne žvaigždėmis, o medaliais, sidabriniais, variniais ir auksiniais įvairaus dydžio ir išdirbimo. Rusų rasytojas ir dalininkas, bene, Vereščagin pasasė veikalą „V stranei bezpravija“, kuriame gan vykusiai aprašė Bucharos stovį, tik nutylėjo ką rusai davė Bucharai. Man Cardžujaus bekas, mano bičiulis pareiškė, kad rusai jos apiplėšė ir plėšia atėmę laisvę ir nepriklausomybę, o pakaitomis apdovanojo siauriomis ligomis (veneros) ir vėgimis. Su tokia beko išvada teko sutikti, nes pats to teigimo taisybę esu patyręs savo akimis.

CHIVA. Daug mažesnė valstybė šis Amu-Darjos žiotyse, susėjo su Bucharą ir Aralų jūra, su sostine Novo Urgenė, netoli rusų išteigto Petro-Aleksandrovsko. Kaip tas miestas atrodė nežinau, nes nesu ten buvęs, nors ir stovėjo ten pulko, kuriame tarnavau (6-tas Turkestano šaulių, gen. Cerniajevo pulkas) antrasis batalionas. (Prieš tai buvęs atskiras 18 Turk. šaulių batal.). Rusai paliko chivincams iliuzorinę nepriklausomybę vien dėl to, kad chivincai, kaip turkmenai, labai mylėjo laisvę, buvo karingi, išdidūs ir kerštingi, fanatiškai mahometoni ir gyveno labai nutolo nuo bet kurios europėjinės kultūros, (387 vestrai, nuo gelžk. stoties Cardžujaus). Gelžk. st. Amu-Darjos uostas, be to Chiva pasiekti tektų nugaltėti dang sunkumų ir kliūčių, nes labai retai esama apgyventų vietų, daugiausia gi smiltynas, tyrai ir jau nuo balandžio antros pusės saulė negalėtinai kepina ir žmogų troškina, vandens kaip tik nėra. Kariuomenė žyginojant turi vandenį vežti su savimi. Net prie Amu-Darjos krantų, nevisur gėrimui tinkamas vanduo. Kadangi chanas Chivos nelabai rasams pataikavo, tai ir rusais nelabai buvo apgyventas. Užs. reik. min. valdininko, savo valintos, savo kariuomenės, apdovanojimo žvaigždėmis teisės ir pan. neturėjo. Greičiau patys rusai prie jo meilinos ir kėlė į laipsnius, pav. mano laikų Chivos chanas turėjo rusų generolo - majoro laipsnį. Keistai atrodė ant turkmenų išėginio chalato generališki antpečiai. Man teko vieną kartą matyti chana, esant garbės sargyboje čažuju, nes kito kelio nėra. Čia turėjo persėsti iš laivo į traikinį. Gelž. stoty buvo chanui išstatyta garbės sargyba iš mano vadovaujamo būrio. Sutikime dalyvaus pulko vadas, komendantas ir mokamosios knopos (puskar. mokyklos) vadas. Pasisveikino chanas rusiškai: „Sveiki šauliai!“ Atsakė mes irgi rusiškai. Chanui grįžtant irgi buvo išstatyta garbės sargyba stoty, prie traukinio ir laivo uosto.

Dabar kada spandoje pasirodė žinutė, jog ir Pabaltijui žadama suteikti satelitinės valstybės teisės, tai man kilo klausimas, kokios? Ar tokios, kokią turėjo Bucharą, ar tokias, kokią turėjo Chiva anais XIX amž. laikais? nes nieko naujo rusai neišgalvos, nebent naujus, moventojams kailius ir atpalaiduoti nuo maisto, kai pav. jie tai buvo padarę bolševikinės revoliucijos pradžioje Ukrainoje. Kadangi mūsų broliai ir sesės anapus geležinės uždangos yra apdovanojami „žuvies“ balsu, tai vargu ar čia mes atspėsime, kokią „laisvę“ mums Maskva ruošia. Palauksime.

1956. XI. 30. Tunja, Boyaca, Colombia, S. A.

Pirmieji žiedai sveikina kenčiančius brolius ir seses Velykų rytą.

MIELA MŪSŲ TĖVYNĖ

Vasario 16 proga lietuviai skautai iškilavo Entre Rios miškuose. Ten buvo artimesiems tautiečiams suruošę įspūdinę Nepriklausomybės šventės minėjimą. Ta proga prie lauko buvo duotas iškilmingas Tėvynės pasižadėjimas, kurio tekstą čia spausdiname.

Rašinsy redakciją pasiekė klek pavėluotai, dėl susisiekimo netobulumų. Red.

MIELA MŪSŲ TĖVYNĖ LIETUVA!

Mes, stovyklaujantieji, skautai iš žaliuojančių Entre Rios miškų, Tavo 40-ties metų gimtadienio proga, prašome Tave, priimk mūsų jaunųjų sielų skausmingą ir liūdną sveikinimą.

Šiandien, taip pat, kaip ir anksčiau, prie 40-tojo skautiško laužo, duodame Tau pasižadėjimą:

Išliksime visada gerais ir tikrais lietuviais, Ginsime Tave ir Tavo garbę nebodami nei mirties.

Visad prisiminsime, kad

Lietuviais esame mes gimę,
Lietuviai norime ir būt,
Tą garbę gavome užgimę,
Jai ir neturim leist pražūt!

VISAD BŪDIM!

Sktn. V. Sviderskas, P. Bielskus.
J. Brazaitis, G. Bielskus, K. Petratis.

ROSARIO

ISRINKTA NAUJA LIETUVIŲ BENDRUOMENĖS VALDYBA

Sekmadienį, kovo 23 d. 16 val. šv. Kazimiero lietuvių parapijos sode...

Per susirinkimą slaptu balsavimu buvo išrinkta nauja valdyba. Naują valdybą sudaro: Zigmantas Stasevičius...

Nuostabu, kad šis susirinkimas buvo gausiausias iš visų susirinkimų. Parodo kad Rosario lietuviai...

A. Kleivis.

Vitas Leopoldas Makauskas ir Maria Lidia Zappa priėmė moterystės sakramentą N. S. de la Merced bažnyčioje kovo 24 d.

LIETUVOS PASIUNTINYBĖS

Tel. 415591

Adr.: Rambla, Rep. de Chile 1606, Montevideo.

ŪZINIŲ IR UŽUOLAUDŲ DIRBTVUVĖ-PARDUOTUVĖ

Parduodam: medvilnė, vilnos, įvairios drobės, valizoms užvalkalai, gulumos kėdės ir turkiškos lovos.

Kainos prielamos. Įpėdin. Antano šalčiūno Juan B. Alberdi 925-31. T. E. 60-2784.

ELEKTRICISTAS

PRECYZINĖ ELEKTROS TECHNIKA

REMONTUOJAMA:

- SALDYTVUVAI - HELADEROS, RASOMOSIOS, SKAIČIUOJAMOSIOS MASHINOS ir VENTILIATORIAI

B. ASAKA

Dirbtuvė-taller: Butas: MEXICO 766 MEXICO 950 T. E. 38 - 2950

Casa MUSKETAS

Parduoda PLOKŠTELES, PIANINUS, AKORDEONUS, BANDEONUS, TELEVISIOS APARATUS

OPTIKAS V. RASIONAS: Gral. Mariano Acha 876, Morón: Sešt. 13 - 17 val. ir sekm. 13 - 16 val.

MINKŠTŲ KĖDŽIŲ DIRBTVUVĖ Sav. Mikellonis Cosquin 5565, Villa Lugano.

apeigose bei vaišėse dalyvavo ir šv. Kazimiero lietuvių parapijos klebonas kun. J. Margis...

— Petronėlė Petrauskaitė Zagariskienė per Vasario šešioliktošios šventės atvykusi iš Santa Fe apdovanojo rosariškius skaniais sūriais.

— Albertas Negrazis paaukojo šv. Kazimiero lietuvių bažnyčiai 50 pesų.

— Vasario šešioliktošios šventei Jonas Papečkys išplatino 46 bilietus, Antanas Latvėnas - 29, Jurgis Vajaga - 22, Antanas Švarlys - 18, kiti mažesniais skaičiais.

— Velykų Priskikimo procesija ir iškilmingos Mišios bus Velykų pirmą dieną, 6 val. ryto.

— Karolina Zulpenė savo sūnų pagelba didina gražų namą Barrio Florida. Maloni vaišinga šeima užprašė iškilmingas gėdulingas Mišias šv. Kazimiero lietuvių parapijos bažnyčioje gegužės 25 d. 10 v.

— Pasaulio plaukimo rekordas pagerėjo dėka dviejų jaunų latvių — brolio ir sesers Ilsa ir Janis Kondras laimėjimų Australijos pirminybėse.

PASLAPTINGI RUSŲ SATELITAI

Briuselis, vas. 10. — Dar gerai prisimename, kaip praėjusių metų spalio mėnesį JAV ir Rusijoje, vienu metu, spauda pradėjo skelbti, kad rusai paleidė žemės satelitą, vardu „sputnik“.

Vis dar pranešinėja

Gi rusai skelbė net skrendančio jų satelitą tvarkaraštį ir dar net dabar pranešinėja, kiek kartų satelitas jau aplėkė aplink žemę, kur jis yra ir t. t.

Po mėnesio JAV spauda ir mokslininkai dar garsiau ėmė skelbti apie sovietų paleistą antrą žemės satelitą — „mutniką“, kuriame buvęs patalpintas net šuo.

Buvę paleisti į erdvę

Nesenai turėjau nelauktos progos tas žinias apie rusų „sputniką“ ir „mutniką“ patiekti čia vienam, garsiam mokslininkui, kuris atsakė, kad jis gerai žino tą sputniką ir „mutniką“ istoriją.

Kad tie satelitai skraidę ir tebeskraidę, tai esąs išpūstas propagandinis melas. Nors ir būtų čia tiesos,

bet kadangi jie labai maži, o blykčiojimo savybių jie neturėjo, tai ir juos matyti, nors per teleskopą, galima būtų tik, kiek aguonos grūdą už keletą mylių.

Reikia didelio pasiruošimo

Ta visa istoria tai buvusi iš anksto sutartas dvišalis pramonininkų ir diplomatų manevras, siekiant ekonominių ir politinių tikslų.

Esą žinoma jau, kad mokslas duos galimybę pagaminti tokias raketas, kurių pagalba galima bus pasiekti mėnulį ir kitas planetas, kaip Marsas, Venera, Merkurijus.

Taip paaiškino užklaustasis...

NE VISIEM REIKIA VIENODO MIEGO

Mokslininkas Wend neigia ligšiolinį įsitikinimą, kad kiekviena prieš vidurnaktį išmiegotoji valanda esanti dvigubai vertesnė žmogui pailsėti, negu toji vidurnakties.

Be to, jis paneigia nuomonę, kad tas, kuris miegodamas vartosi ir blaškosi, nepailsi, Raumenys geriausia pailsi, jei naktis nepramiegama vienoje padėtyje.

Nors pasaulio futbolo pirmenybės įvyks tik už 6 mėnesių, tačiau paskiros valstybės jau pradėjo parengiamuosius darbus.

Jaunosios ir kūmos pasisūkūt sukniās (ajuar) pas Profesorę ONĄ BALNAITYTĘ, c. Manuel Esteves 1129, Dock Sud. SINGER SISTEMA

MOTERŲ GROŽIO SALIONAS IR KIRPYKLA „HENRY“. Įvairiausių madų šukavimas moderniausiomis priemonėmis, 20 metų praktika.

PARDUODAMA Nebrangiai parduodamas geras amerikoniškos firmos, nedaug naudotas PIANINAS.

PARDUODAMAS ŽEMĖS SKLYPAS V. Alsina, Callao y B. Rivadavia 8,66x43,30 mts.

ALBERTO E. TIMINSKAS "COCHERIA" AMBULANCIAS - SEPELIOS - CASAMIENTOS Pasirūpina laidotuviemis — veža ligonius — daro keliones į tolimesnes vietas — nuomuoja automobilius vestuvėms ir krikštynoms.

NUOSAVYBIŲ ADMINISTRAVIMAS JUANA DAILYDĖ, vedėja SANTIAGO DEL ESTERO 286, p. 4, e. 4; T. E. 37-6435 Perka ir parduoda neužimtus namus. — Suteikia paskolas pagal namų, žemės ir statybų garantijas nuo 3 iki 15 metų už 9%.

FARMACIA "NENISKIS" ANTONIA NENISKIS de GUTIERREZ FARMACEUTICA AV. SAN MARTIN 740 BURZACO (Pdo. Ate. Brown) 30 metrų nuo Av. Espora, priešais col. San Vicente stotį. KALBA LIETUVIŠKAI.

FOTO "REPORTER" — JŪSŲ PATARNAVIMUI. Jei norite turėti geriausias sužieduotuvius, vestuvių, gimtadienių ir kitų švenčių foto nuotraukas, kreipkitės į FOTO "REPORTER", kur fotografas profesionalas yra pasiruošęs Jums greitai ir gerai patarnauti. Visi foto darbai atliekami savoje laboratorijoje. L. KANČAUSKO, FOTO "REPORTER", c. Mendoza 2249, Avellaneda (prieš liet. bažnyčią).

MIKŠTŲ KĖDŽIŲ FABRIKAS GAMINAMOS ĮVAIRIŲ STILIŲ MINKSTOS IR STIPRIOS KĖDĖS. ATLIEKAMI ĮVAIRŲS STALIAUS DARBAI. Savininkas Jonas Janušis COCHABAMBA 1811-17 Villa Scasso T. E. 68 - 7208

MIRĖ PASIKĖSINTOJA PRIĖS LENINĄ 1918 m. rugpjūčio 30 d. Fanja (Dora) Kaplan, veikli revoliucioninkė, paleido tris pistoletų šūvius į Leniną prie vienos įmonės. Leninas buvo sužeistas, neteko sąmonės, bet neilgai trukus atsigavo ir pasveikęs gyveno dar 6 metus.

IDOMUS KONCERTAS ADELAIDEJE Čia įvyko įdomus koncertas: A. Gučuvienė davė atsisveikinimo koncertą, nes nutarė daugiau publikai nebesirodyti, o A. Uknevičiūtė pasirodė, kaip diplomantė, nes ji baigia dainavimo studijas. Koncerte dalyvavo ir smuikininkas Pr. Matiukas.

LIETUVISKI KINO FILMAI Lietuvos kino studija šiemet sukianti šiuos filmus: J. Mackonio „Janonj“, A. Gričiaus „Kalakutus“, J. Požėros „Pavasario gados“. Projektuojama ir K. Borutos „Baltaragio malūnas“. Žemaitės „Martii“ ir kt.

NIEKAS NEPASIKEITĖ... STUTTHOFFE Prieš kurį laiką Vokietijoje turistų grupė nutarė pasižvalgyti po Hitlerio sukurtą pragarą — Stuttchoffo koncentracijos stovyklą. Paklausus taksi šoferį, ar dar kas nors yra užsilikę iš anų laikų, šis atsakė — Viskas, kaip buvo, mano ponai.

Nuvažiavo. Vidury stovyklos mato: ant augšto stiebo plevėsuoja nacių vėliava, barakai, SS sargybiniai ir vargani kaliniai. Ekskursantai dalrosi nustebe, žado neteke. Staiga per garsintuvus pasigirsta įsakymas: „Pasiučiūsiem hitlerininkam susirinkti į baraką 14“.

Iš šio sakinio turistams paaiškėjo, kad čia tikrai viskas, kaip buvo, tik skirtumas toks, kad šį kartą čia vaidinama — tuo metu buvo susirinkę filmo artistai sukti buv. pragaro filmo, kuriame vyriausį vaidmenį atlieka amerikietis Marlon Brando.

MIELAS "LAIKO" SKAITYTOJAU, AR JAU UŽSIMOKĖJAI PRENUMERATĄ?

* „PENSION LITUANA“, sav. Juozas Palšis: Villa Rumipal, Córdoba, Dpto. Calamuchita. Prie žavingo kalnų ežero. (Lago Embalse). Lietuviški valgiai, mandagus patarnavimas.

* „LIETUVA“ Sav. V. Naliavka. Dėl informacijų kreiptis: Turismo Agencia, Florida 165 (Galeria Güemes), escritorio 529, p. 5. T. E. 33 - 9584.

* KIRPYKLA "OLGA" — Igaikis plaukų sušukavimas (karštas ir šaltas, atliekamas moderniausiomis mašinomis ir naujais metodais. Prt-mama mokinės — Olga Jasiulytė - Vitkauskienė, Wilde, Av. Gen. Cadorna 85. Imprenta de "LAIKAS" Mendoza 2280 * Avellaneda

DIDŽIOSIOS SAVAITĖS PAMALDŲ TVARKA LIETUVIŲ AUŠROS VARTŲ

Parapijos Bažnyčioje

DIDIJŲ KETVIRTADIENIŲ — BALANDŽIO 3 D.
Pamaldos prasideda 18 val. (6 val. po pietų);
Šv. Mišios, kojų plovimas, komunija ir nešimas į įsta-
tymų altorių.

DIDIJŲ PENKTADIENIŲ — BALANDŽIO 4 D.
17 val. (5 val. p. p.): Kristaus kančios skaitymas, kry-
žiaus pagarbinimas, maldos už Bažnyčią ir komunija.

DIDIJŲ ŠEŠTADIENIŲ — BALANDŽIO 5 D.
22,45 val. (10,45 val. p. p.) Ugnies ir Velykinės žvakės
šventinimai, Krikšto vandens šventinimas ir džiaugsmingoji
Aleliuja šv. Mišios.

VELYKŲ SEKMADIENIŲ — BALANDŽIO 6 D.
Prisikėlimas 6 val. ryto.
Kitos mišios seka sekmadienio mišių tvarka.

MIELAS LIETUVI!

Tautos Fondo Krašto V-ba Argentinijoje yra pasiryžusi suaktyvinti Argentinos lietuvių kolonijoje Tautos Solidarumo mokesčio rinkimą. Tautos solidarumo mokesčio mokėka visame laisvame pasaulyje gyvena geri lietuviai, jo dydis — vienos dienos uždėlis į metus. Minėtos lėšos įgalina tęsti Lietuvos laisvimo darbą, įpatingai tas svarbu dabartiniu momentu, kada rusiškas-sovietinis imperializmas stengiasi išgauti pavergtų tautų užgrobtą pripažinimą. Solidarumo mokesčio kiekvienas 100 pezų sunaudojamas sekantiems:

46 pezai, radio valandėlėms Madrido, Romos ir Vatikano išlaikyti ir monitoringo stoties darbu.
29 pezai Eitos biuleteniui, anglų, vokiečių, italų ir lietuvių kalbomis leisti.

10 pezų politinei veiklai su tarpautinėm institucijomis, svetimomis vyriausybėmis, parlamentais ir politikais palaikyti.

8 pezai ūkio ir raštinės išlaidoms.
7 pezai administracinės išlaidoms.
VLK-as savo 1950 m., liepos 27 d. raštu Arg. krašto lietuviams nustatė Tautos Fondui metinę kvotą 650 dolerių (16.000 pezų).

Mielas lietuvi, išpildyk savo pareigą pavergtai Tėvynei apmokėdamas reguliariai Tautos Solidarumo mokesčių.

Solidarumo mokesčių galima apmokėti:

1 p. J. Gilvydiui — Rio Cuarto 3244, TE. 21-8739, Buenos Aires.
2. p. J. Čikštui — Bahía Blanca 1283, TE. 67-5663, Buenos Aires.
3. Taip pat lietuvių draugijoms, bei organizacijoms ir rps T. S. M. rinkėjams.

Tautos Fondo Krašto V-ba Argentinijoje.

TAUTOS FONDO KRAŠTO VALDYBA ARGENTINOJE

1958 m. kovo 15 d., c. Mendoza 2080, Avellanedoje įvykusiame posėdyje T. F. K. V-ba pasiskyrė pareigomis sekančiai.

Pirmininkas — Ignas Padvaškis.
Vicepirm. — Vladas Cibavičius.
Sekretorius — inž. L. Stašaitis.
Sekret. pavad. — Z. Juknevičius.
Iždininkas — Jurgis Gilvydis.
Iždin. pavad. — Jonas Čikštas.

Naujoji T. F. K. V-ba praneša, kad Tautos Solidarumo mokesčių renkamas su atatinamais T. F. K. Valdybos paruoštais lapais, kurie yra išsiuntinėti į lietuviškas draugijas bei organizacijas, tuojau įteikti T. F. K. V-bos T. Solidarumo mokesčio rinkėjams. Kas minėtus T. S. M. lapus dar negavo, arba kas norėtų T. Solidarumo mokesčių apmokėti, kreiptis pas Iždininką J. Gilvydį — Rio Cuarto 3244, TE. 21-8739 ir p. Ižd. pav. J. Čikštą — Bahía Blanca 1283, TE. 67-5663.

Tautos Fondo Krašto V-ba Argentinijoje

ARGENTINOS LIETUVIŲ BUV. KARIŲ IR KOVOTOJŲ SAJUNGA

š. m. balandžio mėn. 13 d. 12,30 val., ruošia
ATVELYKIO MARGUČIŲ TRADICINĮ POBŪVĮ,

Lietuvių Parapijos Svetainėje, Brasil 835,

Į KURĮ MALONIAI KVIEČIA VISUS ATsilANKYTI.

Po bendro svečių vermuto ir užkandžių (dešrelės su kopūstais, gėrimai ir kt.) bus MARGUČIŲ RITINIMAS, MUŠIMAS, MARGUČIŲ PREMIJAVIMAS ir kiti Velykiniai įvykiai.

TAUTIEČIAI! Jau dabar pradėkite rinkti stipresnius margučius ir marginkite juos. Tenebūnie nė vieno lietuvi, kuris nedalyvautų šioje šventėje. Bilietus į Pobūvį galima gauti Lietuvių parapijos raštinėje ir pas visus S-gos platintojus.

Arg. Liet. Buv. Karių ir Kovotojų S-ga.

NAUJI „LAIKO“ RĖMĖJAI

(Neskaitytą prenumeratų)

\$ 50 — Veronika Žekaitė,
„ 30 — Ona Černeckienė,
„ 30 — Apolonia Kunigelytė,
„ 20 — Marcelo Bundza,
„ 20 — Domas Zuoka,
„ 10 — Ona Katuncienė,
„ 10 — R. Bisuga.

Visiems Rėmėjams ir užsimokėjusiems prenumeratą nuoširdžiai dėkoja

„Laiko“ Administracija.

VELYKINIS ATSINAUJINIMAS — BERISSO LIETUVIAMS

Did. Ketvirtadienis:
Po vakarinių šv. Mišių I pamokslas.

Did. Penktadienis:
Ryte II pamokslas, Vakare III pamokslas, Kryžiaus keliai ar Graudūs verksmai.

Did. Šeštadienis:
Ryte IV pamokslas, Vakare V pamokslas.

Velykos:
10 val. šv. Mišios ir paskutinis pamokslas.

Valandų laikas bus nustatytas pasitarus su vietos kun. klebonu ir tautiečiais.

Yra maloniai kviečiami visi, visi kuo skaitlingiausiai dalyvauti nežiūrint kokiai tai partijai priklausyti. Dvasiniam atsinaujinimui vadovaus kun. Antanas Lubickas, MIC.

SV. MIŠIOS ROMOJE

Tėvų Marijonų koplyčioje vasario 6 d. buvo atliktos iškilmingos gėdulingos pamaldos už vysk. Palmaro vėlę. Pamaldose dalyvavo Vatikano valstybės sekretoriato atstovas lietuvių reikalams Mons. Bafle, vysk. V. Podolskis, Stasys Girvainis, Lietuvos įgaliotasis ministras prieš šv. Sosto, ministras Stasys Lozoraitis su šeima. Marijonų vienuolių generolas tėvas Škutas, vice - generolas tėvas Brazys ir visa vadovybė, taip pat šv. Kazimiero kolegijos Romoje vadovybė ir beveik visi Romoje gyvenę lietuviai.

Pamaldos laikė prel. Ladas Tulaba, šv. Kazimiero kolegijos Romoje rektorius, o jų metu giedojo tos pačios kolegijos choras.

TAUTIEČI, pavergtai Tėvynei reikalinga tavo aukos TAUTOS FONDU!

— Domas Zuoka, buvo susilaužęs koją ir dėl to turėjo išgulėti lovoje apie tris mėnesius.

— Marija Žekienė nelaimingai krisdama susilaužė kairiąją ranką. Yra patalpinta Piorito ligoninėje Ortopedinėje salėje, antrame aukšte.

— Studentė Laimutė Staugaitytė, praleidusi keletą savačių beatostogaudama pas p. Bendinskus Kordobos mieste, jau grįžo į Buenos Aires.

— Vladas Ališauskas, išgulėjęs ilgą laiką ligoninėje, grįžo į savo namus.

— Ing. Pijus Bielskus pardavė savąjį namą, ir kitus nuosavybės daiktus, nes šiomis dienomis su visa šeima — žmona ir sūnumi, išvyksta į Jung. Amerikos Valstybes.

— Provizorius Vytautas Malčia, turėjo pavojingą širdies priepuolį, bet su greita gydytojų pagalba, pavojus tapo pašalintas, Ligonis gerokai sustiprėjęs sugrįžo į savo namus, Adroge.

— Poetas Juozas Kėkštas, buvęs „Laiko“ literatūros, mokslo ir meno skyriaus redaktorius stipriai susirgo. Jau kuris laikas yra patalpintas italų ligoninėje, La Platos mieste.

— Bronius Meškutavičius, jau kuris laikas, yra paguldytas „Don Bosco Policlininio Vidreoro“ 53 ligoninės salėje.

— Joną Grigoravičių pasiekė liūdna žinia iš Lietuvos, kad ten yra miręs jo brolis Juozas.

— Kazimieras Katinas, paguldytas „Ramos Mejia“ ligoninėje, 11 lova, 18 salė, kuri randas Gen. Urguiza gatvėje nr. 680. Ligonis po truputį sveiksta.

— Juozas Aleksa, einąs vyno ga-

LAIKAS

PATRIJOTINIO
RELIGINIO
TURINIO
LAIKRAŠTIS

Redaguoja Red. Kolegija. Red. A. Lubickas. — Rankraščiai taisomai Redakcijos nuožiūra; nesunaudoti — gražinami tik autoriams prašant.
KAINA: Argentinoje metams \$ 50.—, pusm. \$ 27.—, vienas nr. \$ 2.—
Urugvajuje met. 6 ur. p. Kitur — met. 3 dol. Oro paštas met. 5 dol.

XI METAI — Nr. 211.

4 DE ABRIL

RELIGINĖ IŠVYKA Į LUJAN —

Švč. M. Marijos Šventovė

ĮVYKS BALANDŽIO 20 D., SEKMADIENI.

Išvažiuojama 7 val. rytą iš Lietuvių Aušros Vartų parapijos.

Šv. Mišios Lujano bazilikoje 10 val.

Palaiminimas 16 val.

Vykstama omnibusiais.

Kaina 27 pezai.

Registruojamasi kelionei Aušros Vartų Parapijos raštinėje. Taip pat laukiama maldininkų iš Rosario.

ARLB. HURLINGHAM PRANEŠA, š. M. BALANDŽIO MĖN. 27 D. 12

kad Hurlingham, El Palomar, ir Caseros Arg. Liet. B-nės Apylinkės vadovybės š. m. balandžio mėn. 27 d., 16 val., šaukia vėsutinių narių susirinkimą, kuris įvyks EI PALOMAR, Piedrid Nr. pp. Nakučių namuose.

Bus renkama nauja Apylinkės Valdyba ir aptariamai kiti bendruomeniniai ir tautiniai reikalai. Maloniai prašoma kuo skaitlingiau ir nenarius apylinkės lietuvių susirinkime dalyvauti.

Nustatytu laiku neatvykus, daugias pusės narių po pusvalandžio šaukiamas kitas susirinkimas, kuris skaitysis teisėtu.

Apylinkės Valdyba.

val. Lietuvių parapijos patalpose. Šaukiamas ARLB Avellanedos Apylinkės

VISUOTINIS NARIŲ SUSIRINKIMAS

Šia dienotvarkė:

1. Susirinkimo atidarymas,
2. Prezidiumo sudarymas,
3. Kun. A. Lubicko „Bendruomenė ir jos paskirtis“ paskaita,
4. Apylinkės valdybos rinkimai,
5. Kandidatų į TRL Bendruomenės Tarybą rinkimai,
6. Įgaliotinių rinkimai,
7. Klausimai bei sumanymai.

Apylinkės Valdyba.

PADĖKA

Inž. Jijū Bielskui ir šeimai, paaukojusiems „Laiko“ bibliotekai savo vertingą knygynėlį, nuoširdžiai dėkoja.

Bibliotekos Vedėjas

PAIEŠKOJIMAI

— Tenterio, kilusio iš Biržų miesto ir atvykusio į Argentiną 1929 m., jieško Algimantas Tenteris (brolio sūnus). Pranešti: familia Povilauskas, O'Higgins 366, Sarand.

— Narmont Juan, gimęs 1899 m. yra pajieškomas sesers iš Lietuvos. 1946 m. gyveno Rosario de Santa Fe.

— Povillaitis Adolfas, atvykęs į Argentiną 1927 metais yra pajieškomas sesers Butkienės. Jau virš dvidešimt metų, kaip susirašinėjamas yra nutrūkęs. Pranešti tą ir visus kitus paieškojimus: Mendoza 2280, Avellaneda, Bs. Aires.

— Stefa Linkevičienė, jieško Stasio Linkevičiaus, gim. 1920 m. 1949 m. iš Švedijos išemigravusio į Braziliją.

JAU GALIMA GAUTI

Jau galima gauti naujų lietuviškų plokštelių, kurias įdainavo Argentinios lietuvių „Sventos Cecilijos“ Choro Moterų ir Mergaičių sąstatai. Tai yra trys plokštelės kurios įamžintos sekančios dainos: „Supinsiu dainužė“ (V. Rymavičiaus armonizacija); „Aukštas kalnas ir Aukštas krantas“ (Stasio Navicko); „Norėčiau sugrįžti“ (V. Rymavičiaus); „Rudens Melodija“ ir „Vakarinė“ (Miko Petrausko) ir „Jai nerūpėjo“ (Antano Vanagaitis). Šių plokštelių įgriežimui dirgavo nuolatini „Sventos Cecilijos“ Choro vadėjas, muzikas ir kompozitorius Vaclovas Rymavičius, gi lydėjo jau pasizymėjusi pianistė ponja Leonora Martinėnaitė-Mikučionienė ir vargonais žinomas muzikas ir Radio Splendid Sinfoninio Orkestro vedėjas p. Mito Garcia.

Norintiems įsigyti šias plokšteles, kurių vienos pusėje melodingu soprano įdainavo Choro solistė p-lė Antonia Žekytė, patariame kreiptis pas p. Karolį Misiūną (Mendoza 2220, Avellaneda) ir pp. Muskėtų parduotuvėje calle Sanabria 2790, Buenos Aires.

—Kor.

— Argentinos lietuvių susivienijimo atstovų suvažiavimo, įvyksiamame š. m. kovo mėn. 23 d. Kordobos šeštąjį skyrių atstovavo ponja Mackevičūtė-Zotavienė ir Petras Meilutis.

— Marija Druskaitė, yra paguldya Universiteto Trečiosios Katedros „Clinicas“ ligoninėje. Jos sveikata rūpinasi keletas profesorų.

Pranešame giminėms ir pažįstamiems, kad š. m. vasario mėn. 11 d., Sibire mirė Inž. Pijaus Bielskaus tėvas —

VINCAS BIELSKUS

Pamaldos už velionio vėlę bus balandžio mėn. 27 d. 9 val. lietuvių Aušros Vartų parapijos bažnyčioje.